

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

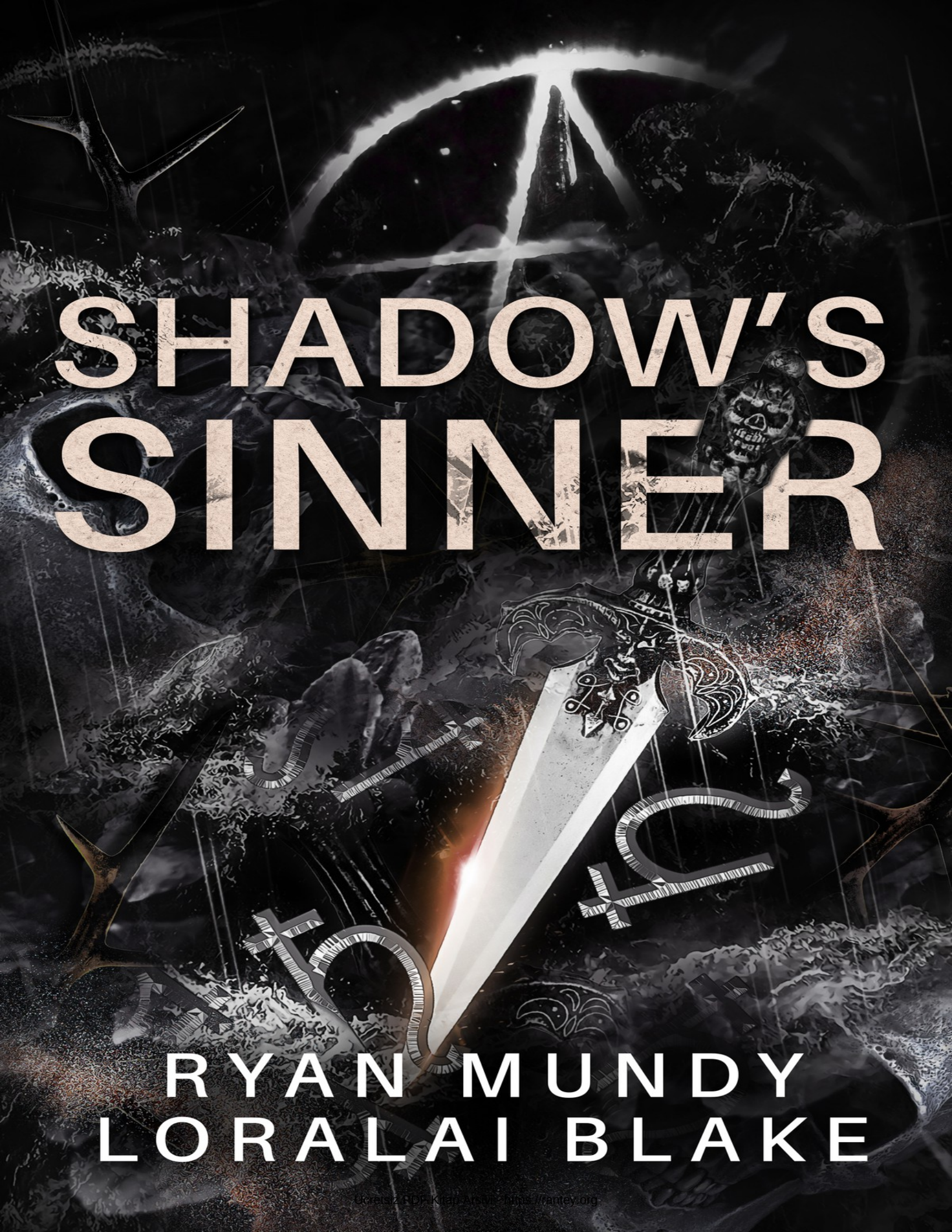
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



SHADOW'S SINNER

RYAN MUNDY
LORALAI BLAKE



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Shadows Sinner

Loralai Blake, Ryan Mundy

Telif Hakkı © 2024 Ryan Mundy ve Loralai Blake

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemiyle çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Artista

Gráfico Düzenleme: Susan

Keillor

Düzeltilme: Susan Keillor

Ciltsiz: 979-8-3399368-9-3

Contents

[İçerik Uyarısı](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

Sonsöz Teşekkür
Yazarlar hakkında

Content Warning

Bu kitap bir korku erotik romanıdır. Atticus, çok şüpheli eylemleri ve güdöleri olan yamyam bir tarikat lideridir.

Yaş Aralığı - 14 yıl

Bulimia

Nefes Al Oynat

Kan Oynat

Esaret

Yamyamlık

Kült Vibes

Aile İçi Şiddet Bıçak

Oyunu

Aşağılayıcı Din Sözleri Insta-

Lust

Cinayet

Non-Con

Primal

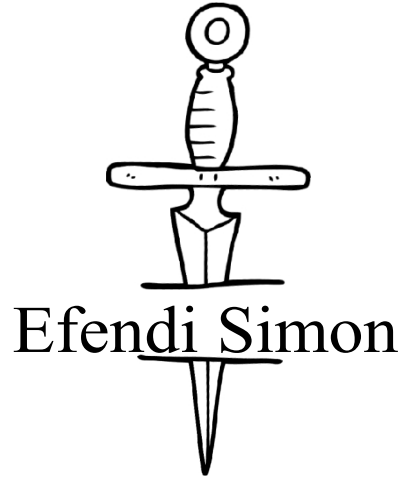
Ebeveyn

İstismarı Kurban

olayları

Su oyunu (boğulma)

*Erkeklerini uzun boylu, gizemli ve yamyam sevenler için... Efendi
Simon iyi bir kız olmanızı ve dizlerinizin üzerine çökmenizi
söylüyor.*



Önsöz

*D*yırt, damla, damla. Geniş gözleri yaşlarla dolarken ağzından kıpkırmızı kan damlıyor. Acınası mırıltılar dökülüyor ağzından ama hiçbir şey tutarlı değil. Elimde konuşmasını sağlayan tek şeyi tuttuğum için olabilir. Tüm yalvarışlarını ortadan kaldıran tek şey. Ona göstermek için dilini tuttuğumda sıcak etli kaslar parmaklarımın arasında kayıyor. Cam gibi gözleri başının arkasına yuvarlanırken kanlı dudaklarından hırıltılı bir çılgılık dökülüyor. Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı akarak altındaki orman zeminine iniyor.

Bunun tam olarak böyle gitmemesi gerekiyordu. Bunun son adım olması gerekiyordu ama o bir türlü susmuyordu. Tanrısı için avazı çıktığı kadar bağııyordu ki kuşlar ağaçlardan uçtu ve geyikler sanki orman yangını onları kovalıyormuş gibi dağıldı. Bacaklarının arasına yeniden yerleşip ıslak kalçalarını birbirinden ayırdım. Korkudan ya da acıdan, belki de her ikisinden de altına işemiş olduğunu fark ettiğimde dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. Güçlü amonyak kokusu burun deliklerime ulaşıyor ve rahatsızlıkla homurdanmama neden oluyor.

Kanlı parmaklarımı amına doğru uzatarak kolaylıkla içeri girdim. Etrafı yoklayarak aradığım şeyi buluyorum. Beni onun masumiyetinden ayıran ince et parçasını. Eskiden onun saflığı ve tatlılığı olan şeye son veriyorum. Kralım bu gece onu çemberden almaya geldiğinde hediyesine bayılacak. Ayağa kalkarken kendi kendime kıkırdıyorum, etrafımı saran öğrencilerime hayranlıkla bakıyorum, gözlerinde şaşkınlık ve hayret var.

Öğrenciler efendilerine ve krallarına övgülerini söylerken, etrafımdaki çemberden alçak bir uğultu yükseliyor. "Havariler, bu gece sizlere

Kralımıza masumiyet! Bizi öveceği ve kardeşlerimizi tehdit edenlerden koruyacağı için sevinin!" Yuhalamalar ve haykırışlar ormanda yankılanıyor, rüzgâr bu sesleri en karanlık köşelere kadar taşıyor. Elimi havaya kaldırıp kanlı kasımı herkesin görebileceği şekilde sallayarak şöyle diyorum: "Havarilerim, bu gece size bir masumun daha dilini veriyorum! Onun yalanlarını nasıl yuttuğumu, sırlarımızı bir daha asla söylememesini nasıl sağladığımı izleyin."

Ben dili kızgın bir meşalenin üzerinde tutup eti tam da sevdiğim gibi çıtır çıtır kavururken, müritlerim çemberin içinden övgü dolu sözler mırıldanıyor. Mırıltı kreşendoya ulaştığında, kızarmış kası beni bekleyen dilimin üzerine bırakıyorum. Ağzımda dolaşırken dilimin metalik, çıtır çıtır tadının tadını çıkarıyor, köşelerde tükürük birikmesine neden oluyorum. Yutkunarak pelerininim cebine uzanıyorum, süslü hançeri sallıyorum ve gökyüzüne doğru tutuyorum. Çemberdeki ilahiler yoğunlaşırken şimşekler çakıyor. Tek dizimin üzerine eğilerek hançeri kızın göğsünün ortasına getiriyorum.

Büyük, yuvarlak gözleri yalvaran bir bakışla bana doğru dönüyor, ağzından hala kan fokurduyor. Tanrısı artık onu kurtaramayacak. Gök gürültüsü ormanın içinde gümbürderken bir şimşek çakması daha gökyüzünü aydınlatıyor. Hançeri göğsüne indiriyorum ve derisinde çıkardığı sesi dinliyorum. Daha fazla baskı uyguladığımda, keskin uç doğrudan kalbine girerken göğüs kafesinin yankılanan çatlağını duyuyorum. Kızın boğazından tıktırlı bir soluk yükseliyor, gözleri başına dönüyor, vücudu yerde sarsılıyor. Bir başka gök gürültüsüyle birlikte son nefesini verir. Vücudu sert zeminde kıpırdamadan dururken dudaklarımda küçük bir gülümseme yayılıyor. Korumamız bir kez daha kralımız tarafından sağlanacak.

Ayağa kalktım, ellerimi havaya kaldırdım. "Sevinin havarilerim, bu akşam ona bir kurban daha sunarken kralımızı övün! Ve böylece tamamlandı!" İlahiler doruğa ulaşırken, şiddetli bir rüzgâr ağaçları kırbaçlıyor ve övgüleri de beraberinde taşıyor. Pelerinlerimiz kralımızın gölgeleri gibi etrafımızı sarıyor ve bizi de onunla birlikte aşağı çekmek için uzanıyor. Meşaleler sönüyor ve bizi karanlıkta bırakıyor.



Birinci Bölüm

C Anahtarla oynarken kapıdan Hristiyan müziği süzülüyor. Annemin şarkı söylediğini duyabiliyorum ve geç kalmama yaklaşık kırk saniye kaldığını biliyorum. Korku

kalbime batmaya başladı ve ellerimin terlemesine neden oldu.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum tek anahtarım parmaklarımın arasından kayıp giderken. Gözlerim kırık beton kapı eşiğini tarıyor, küçük şeyi arıyor. Sanki birden fazla anahtarım varmış gibi. Sadece bir tane. Evin tek bir anahtarı ve şimdi onu bulmakta zorlanıyorum.

Otuz saniye.

Yirmi saniye.

Kalbim hızla çarpıyor ve boğazımdaki yumru nefes alamayacak kadar şişiyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendime *sakinleşmem* gerektiğini hatırlatıyorum. Sanki bu hiç işe yaramış gibi.

Gözlerimi açıyorum ve güneş parlıyor, anahtarı yansıtıyor. *İşte bu!* Neredeyse sevinçten zıplayacaktım ama bunun için zamanım yoktu. Eğilip anahtarı alıyorum ve kapı koluna sokuyorum. Kendimi rahatça içeri atıyorum, gözlerim küçük oturma odasını tararken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Babamın boş koltuğu bana ofisinde olduğunu söylüyor. İyi bir ruh halinde mi yoksa kötü ruh hallerinden birinde mi olduğu belli değil. Annemin mutfakta şarkı söylediğini duyabiliyorum, tencere ve tavaların sesi küçük alanda yankılanıyor.

"Neredeydin?"

Sese doğru sıçradım ve etrafımda döndüm. Küçük kız kardeşim karanlık koridorda durmuş bana bakıyor.

"Kütüphane," diye fısıldıyorum. Soluk mavi elbisemi düzeltirken ellerim terliyor. Lilianna ve ben daha farklı olamazdık. Benim uzun dalgalı kızıl saçlarım, açık tenimden çok çillerim ve yeşil gözlerim varken, o daha çok annemize benziyor -jet siyahı saçlar ve kahverengi gözler. Benden on ay küçük ve benden çok da küçük olmadığı için birlikte en iyi arkadaş olarak büyüyeceğimizi ummuştum ama bu hiç gerçekleşmedi. Benden nefret ediyor.

"Yalancı," diye sırtıyor. Lilianna'nın gözleri gözlerime gelmeden önce beyaz spor ayakkabılarıma iniyor. "Eğer kütüphanedeysen, kitap çantan nerede?"

Gözlerim büyüdü; nasıl unutulabilirdim? Titriyorum, söyleyecek bir şey arıyorum ama doğru düzgün düşünemiyorum. Unuttuğuma inanamıyorum. Dikkatliydim, iyiydim ve şimdi kitap çantamı unuttuğum için hepsi boşa gidecek. Öğrenemez. Lilianna kesinlikle ailemize söyleyecek ve annem bana bağırırken ve babam beni döverken kenarda oturacaktı.

"Kızlar?" Annem bize sesleniyor.

"Şimdi bunun içindesin." Lilianna kıkırdıyor. Kız kardeşimin sırrımı biliyormuş gibi topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşmasını izliyorum. Bilmesi mümkün değil.

Lilianna tipik bir kız kardeş. O kötü biri ve bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum. Ben iyi bir kızım ve insanlar hakkında kötü düşünmemeliyim. Ama başımı belaya sokmak için bilerek bir şeyler yaptığında elimde değil. İki hafta önce babamın ofisine girip kim bilir ne arıyordu. Onu durdurmaya çalıştım ama kimse Lilianna'yı yapmak istediği şeyden alıkoyamadı. Beni suçladı ve doğruyla yanlış hakkında ders alan ben oldum. Affedilmem gereken şey bu olmamasına rağmen beni affetmesi için Tanrı'ya dua etmek zorunda kalan bendim. Tüm bunlar olurken babam kemeriyle bana altı kez vurdu. Annem dükkândaydı, yardım edeceğinden değil.

Derin bir nefes alıyorum, elbisemi tekrar düzeltirken ellerim titriyor, annemin çağrısına uyarak mutfığa doğru ilerliyorum. Soluk sarı duvar kağıdı tavandan sıyrılıyor, fayans zeminde küçük çatlaklar var ve annemin yemeklerinin kokusu burnuma çarpıyor. Karaciğer. Sessizce öğürürken boğazımda safra yükseliyor. Onlara ne kadar ciğer sevmediğimi söylesem de, gece boyunca aç kalmama izin vermeleri için yalvarsam da, en büyük parçayı yemeye zorlanıyorum.

İlk gece çenemi kapatıp tabağımdakini yemem gerektiğini öğrendim.

Mutfağa girdiğimde annem, "Lakely, masayı hazırla," diye emrediyor. Dört bardak indiren Lilianna'ya bakıyorum.

Dolabı açıyorum, masayı hazırlamak için tabaklarımızı, gümüş takımlarımızı ve peçetelerimizi indiriyorum.

"Anne, seninle ve babamla bir konu hakkında konuşmak istiyorum." Lilianna'nın tiz sesi mutfakta yankılanıyor.

"Oh, o nedir, canım?" Annem soruyor. "Lakelyn, hadi, yemek hazır!" Elleri çırpıyor ve irkilmeme neden oluyor. Kendimi tekmeleyerek masayı istedikleri gibi hazırlamak için acele ediyorum.

"Sinemalara yeni bir film geliyor ve kızlar gitmekten bahsediyor."

Gözlerimi deviriyorum, tabağı kırk beş derece çeviriyorum, böylece sinek kuşu duvardaki saate bakıyor. Ailemizin bu evde izin vermediği şeylerin uzun bir listesi var - erkek yok, alkol yok, uyuşturucu yok ve film yok. Bu listedeki filmlere gitmek tuhaf olsa da, onları sorgulamıyorum. Yani Lilianna arkadaşlarıyla sinemaya gitmesine izin vereceklerini düşünüyorsa, bu olmayacak.

"Eminim baban ve ben bunu tartışabiliriz."

Başımı çeviriyorum; çenem yere çarpıyor. Uzaylılar vücudunu ele geçirmiş. Tek açıklaması bu. Lilianna daha sorusunu bitirmeden annem onu vururdu. Çok katılar ve benim için daha kötü olsa da, aynı kuralların çoğu onun için de geçerli.

"Lakelyn, Şeytan'ın içeri girmesine izin vermeden önce ağzını kapat," diye tıslıyor annem.

Ağzımı kapatıyorum, ellerim yanımda yumruk oluyor. *Nefes al, bir, iki, üç, nefes al.*

Annem en sevdiği kızına gülümseyerek, "Lilianna, git babanı getir," diyor. Lilianna bardakları tezgahın üzerine bırakıyor ve mutfağa geçerken bana sırtıyor.

"Orada öylece durma!" Annemin sesi kızgınlıkla çatlıyor.

Hiçbir şey söylemeden bardakları aldım. Zaten söylesem de fark etmezdi. Babam viskisinin, annem de kırmızı şarabının tadını çıkarırken onları masanın üzerine koyup Lilianna ve benim için Brita'yı aldım.

Nefesimi tutuyorum, annemden ciğer tabağını alıyorum ve masanın ortasına yerleştiriyorum. Kenarda durup babamla Lilianna'nın dönmesini bekliyorum. Neyse ki babamın mutfağa girmesi uzun sürmüyor.

"Hmmm, güzel kokuyor," diyor biraz fazla neşeyle. İç yanağını ısıyorum, safrayı geri çekmeye zorluyorum. "Hadi yiyelim."

Hepimiz teker teker oturduk. Babam ilk porsiyonu alıyor, annem, Lilianna ve ben en son. En büyük ciğer parçasını bana bıraktılar, her hafta annem yaptığında yaptıkları gibi. Elim servis kaşığının etrafında sıkılıyor, tabağıma koyduğum saniyeden nefret ediyorum.

"Lakelyn, bu gece dua etmeye ne dersin?" Babam duyurdu.

Başımı eğiyorum ve ellerimi birleştiriyorum. "Sevgili kralımız, yemek üzere olduğumuz bu yiyecek için size teşekkür ederiz. Bu yiyeceğe korumanızı bahşetmenizi ve ailemize yolunuzda rehberlik etmeye devam etmenizi diliyoruz. Öğrenciniz Üstat Simon adına, amin." Çoğu gece ettiğim duayı tekrar ediyorum.

"Amin," diye mırıldanıyor diğerleri masanın etrafında.

"Bugün okul nasıldı kızlar?" Babam yemeğini keserek soruyor. Gözlerimi tabağımdan ayırmıyorum, ciğer benimle alay ediyor.

"Harikaydı. Yazımı geri aldım. Tahmin edin ne oldu? Kendimi tutamıyorum bile ve A artı aldım!" Lilianna, dişlerinin çatala sürtünme sesini duymadan önce kıkırdıyor. Gözlerim seğiriyor, parmaklarım kendi parmaklarımın etrafında sıkılıyor.

"Bu harika bir haber. Bunu yapabileceğini biliyordum," diye övüyor annesi. Eğer kızının gerçekte neyin peşinde olduğunu bilselerdi, onunla bu kadar gurur duymazlardı.

"Peki ya sen Lakelyn? Annen bana kütüphanede bazı kızlarla çalışma grubun olduğunu söyledi." Gözlerinin üzerime düştüğünü, kafatasımı ve zihnimi deldiğini hissedebiliyorum. İçimdeki yalanı ortaya çıkarıyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve boğazım sıkılıyor, nefes borumun etrafını sarıyor.

"İyiymi," diye mırıldanıyorum. Her ne kadar bu ciğeri istemesem de, başka bir şey söylemek zorunda kalmamak için ağzıma bir çatal dolusu zorla atıyorum.

"Ne çalışman gerekiyordu?"

Yemeğimi zorlukla çiğneyerek acı ciğeri yutuyorum. Dilimde patlayıp boğazımdan aşağı kayarken tadı neredeyse kirli bir kuruş gibi. Tadını bastırmak için masanın öbür ucundaki suyuma uzanıyorum. Ağzım çölden daha kuru ve yemeğin boğazıma yapıştığını hissedebiliyorum.

"Matematikti, değil mi?" Lilianna soruyor. Gözlerim ona kayıyor, kaşlarım birbirine çarpıyor. Ne yapmaya çalışıyor?

"Uh, evet," sesim boğuk ve belirsiz. Bardağımyı yere bıraktım, gözlerinin hiçbirini göremiyordum.

"Gerçekten mi? Annenin İngilizce olduğunu söylediğini sanıyordum."

Lilianna'ya göz kırpmadan önce gözlerim anneme kayıyor. Yemeğinden bir ısırık daha almadan önce dudakları sırtıyor. Yemeğini çiğnerken dudaklarını şapırdatıyor.

"Haklısın, unutmşum." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. *Çıldırmayı bırak.*

Babam homurdanıyor ama "unutmam" hakkında yorum yapmıyor. Bir insanın bu kadar basit bir şeyi unutabileceğine inanmıyor. Neyse ki yemeğin geri kalanı sorunsuz geçiyor, ben yarım düzine kez kuru kusup yemeğimi mideye indirirken bile. Lilianna her zamanki gibi sohbetin kendisine odaklanmasını sağlıyor ve belki de ilk kez bu konuda tamamen rahatım.

Son lokmaya geldiğimde midem bulanıyor ve parmaklarım boğazıma uzanma ihtiyacıyla karıncalanıyor. Kendimi, tabağım boşalana kadar kalan son suyu da içmemeye zorluyorum.

"Yemek için teşekkürler anne," diyor Lilianna, eğilip annesinin yanağından öperek.

"Yemek için teşekkür ederim," diyorum düşüncesizce. "Artık ikiniz de gidebilirsiniz," diyor babam.

Lilianna ve ben masadan kalkıyoruz. Ben koridorun sonundaki banyoya doğru koşarken o da odasına doğru ilerliyor. Kapıyı açıp sessizce arkamdan kapatarak, kimseyi uyarmamayı umarak kendimi tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çökertiyorum. Banyonun pudra mavisi fayansları dizlerime ve inciklerime batıyor ve girintiler oluşmasına neden oluyor. Klozetin kapağını kaldırıp gövde mi klozetin üzerine eğiyorum ve parmağımı boğazıma sokuyorum. Boğazımın arkasına çarpıyor, uvuladan sekiyor ve hiçbir şey çıkmadan nefes almamı sağlıyor. Tekrar yapıyorum, daha aşağıya uzanıyorum, kusmuk klozete fişkırmadan önce zar zor geri çıkarıyorum. Dilimi kaplayan ciğer ve asit tadı midemi daha da bulandırdı. Tekrar kusuyorum, klozeti iğrenç kahverengi bir renk kaplıyor, kısmen çiğnenmiş ciğer parçaları üste doğru yüzüyor.

Midemin tamamını boşalttıktan sonra ve geri gelmesini sağlayan tek şey mide asidi olduğunda, uzanıyorum ve içindekileri tuvalete atıp sifonu çekiyorum. Tuvaletin tekrar pırıl pırıl olması için birkaç kez sifonu çekmem gerekiyor. Titreyerek ayağa kalkıyorum, diş fırçamı ve diş macunumu almak için lavaboya gidiyorum. Naneli macunu fırçama sıkıp ağzıma atıyorum, ciğer ve kusmuk tadını çıkarmak için agresif bir şekilde fırçalıyorum. Alıyorum

ağız gargarası ve diş ipi kullanmak için ekstra adımlar atarak kötülükten hiçbir iz kalmamasını sağlar.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak banyonun kapısını açıp mutfığa dönüyorum. Masadaki bulaşıkları toplayıp lavaboya götürüyorum. Süngerini ve bulaşık sabununu alıp akşamki işlerime başlıyorum.



İşlerimi bitirdiğimde akşamın geç saatleriydi. Çok yorgunum ve iki kişilik yatağıma girmeye hazırım. Mutfağın ışığını kapattım ve neredeyse Lilianna ile karşılaşmak üzere döndüm.

"Seni duydum," diyor duvara yaslanarak.

"Ne demek istediğinden emin değilim." Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama Lilianna yoluma çıkıyor.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diye tıslıyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Tekrar söyleyeceğim. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledim. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım ama bağırsaklarınızı kusarken tamamen sessiz olmanın bir yolu yoktu.

Lilianna bana sırtarak, "Kendini çok iyi bir kız sanıyorsun ama kimseyi kandıramazsın," diye alay ediyor.

Kafamın içine girmesine izin vermeyerek iç yanağımı ısıırıyorum. Lilianna oyun oynamaktan hoşlanır. O kötü ve düpedüz acımasız.

"Lütfen çekil. Yatağa gitmek istiyorum," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Lilianna, "Er ya da geç öğrenecekler," diyerek beni cesaretlendirmeye devam ediyor. "Sadece bunu hatırla."

Lilianna'nın gözleri vücudumu tarıyor ve ayaklarımın üzerinde kaymama neden oluyor. Gözlerinin üzerimde olmasından hoşlanmıyorum ve benden daha iyi bildiğini düşünmesinden de hoşlanmıyorum.

Yavaşça yolumdan çekilerek mutfaktan çıkmama izin veriyor. Ellerim yanımda yumruk olmuş halde duruyor ve beynim beni ciğerin boğazıma takıldığına inandırmaya çalışırken kendimi tekrar kusturma isteği duyuyorum.

"Bu arada, babam ve annem seni ofisinde görmek istiyor." Gülüyor ve mutfağa doğru dönüyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. *Sorun yok, sadece nefes al.* Ama bu, tenime batan sinirleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve kapıya bakıyorum. *Koş.* Kaçmayı ilk kez düşünmüyordum. Nereye gidebilirdim ki? Hiç arkadaşım yok, başka bir ailem yok, kimse yok. Bu dünyada yalnızım. Elbette Travis var, ama o çok yeni.

Nefes alıyorum, ayaklarım beni babamın ofisine doğru götürüyor. Kapısı kapalı ve içeriden gelen boğuk sesleri duyabiliyorum. Parmak eklemlerimi kaldırıp tahtaya vururken ellerim titriyor. Babamın "İçeri gel" dediğini duymadan önce sesleri hemen kesiliyor.

Kapı kolunu çevirip iterek açıyorum. Annem kenarda dururken babam masasında oturuyor.

"Otur çocuğum," diyor babam, masanın karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Alt dudaklarımı ısırıyorum, sandalyeye sertçe oturmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Annen ve ben bunu tartışıyorduk ve doğum günün için özel bir şey yapmak istiyoruz," diye açıkladı babam.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, konuşmak istediği konunun bu olması beni şaşırttı ve ürküttü. Hangi derse çalışmam gerektiğini unuttuğum hakkında yorum yapacağını düşünmüştüm.

"On sekiz yaşına giriyorsun. Bu büyük bir dönüm noktası," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

"Kilise bu hafta sonu kamp gezisine gidecek altı kız seçiyor ve doğum günün için senin de gitmen gerektiğini düşünüyoruz." Babam konuşurken gözünü bile kırpmıyor. Annemle babam arasında bakışıp duruyorum, söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Söyledikleri doğru olamaz, değil mi? Tüm hayatımız okul ve kilise arasında geçti. Bunun bir şaka olmamasına imkan yok.

"Tatlım, bir şey söyle," diyor annem, sesinden yayılan bir kızgınlıkla.

"Kulağa harika geliyor." Sesim titriyor.

"Bu harika. Yarın okuldan sonra ayrılacaksın." Babam bana gülümsüyor.

"Neden ben?" Ağzımdan kaçırdım. Sorgulanmaktan nefret ettiklerini biliyorum ama

neden birdenbire ilmeğin çözülmesine izin verdiklerini anlamıyorum.

"Babanı sorgulamayacaksın!" Annem tıslıyor, gözlerini bana dikeyor.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyorum, boğazımdaki yumruyu yutarak.

"Sorun yok canım." Babam başını kaldırıp karısına bakma zahmetine girmiyor. "Kilise senin bu *macera* için biçilmiş kaftan olduğuna karar verdi."

Vücudum tüylerim diken diken olurken omurgam sertleşiyor. Macera deyince kulağa eğlenceden başka bir şeymiş gibi geliyor ama yine de onu sorgulamıyorum. Annem bana dik dik bakıyor, kabul etmekten başka bir şey yapmam için bana meydan okuyor.

"Dört gözle bekliyorum." Dört gözle beklemem gerektiğinden emin olmasam da kelimeler ağzımdan çıkıyor.

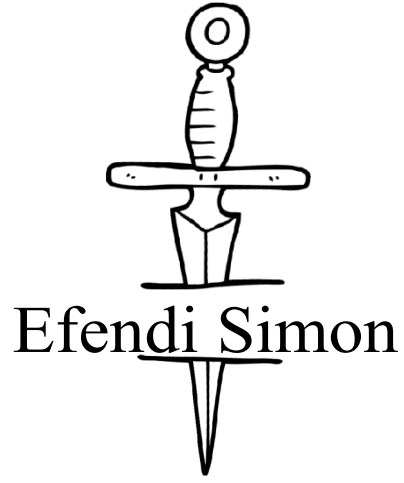
"O zaman karar verildi. Yarın okuldan sonra sen ve diğer beş kız bu kamp gezisine gideceksiniz," dedi babam sandalyesinden kalkarak. "Artık yatma vakti."

"Evet efendim," diyorum düşüncesizce.

Sandalyeden kalkıp ofisinden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Lilianna yatak odasının kapısında durmuş, kaşlarını kaldırmış beni izliyor. Görünüşe göre o da benimle ne konuşmak istedikleri hakkında hiçbir fikre sahip değil. Bunu da tuhaf bulmadan edemiyorum. Lilianna ve annem bir elmanın iki yarısı gibiler. Bu duyguyu, şefkatli bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyi çok isterdim. Ama ben hep dışlandım. Annem bana bağırarak ve beni cezalandırmak için sebep arardı. Babam onaylamadığı bir şey yapana kadar benimle ilgilenmezdi ve bunun için dayak verdim.

Odama ulaşıyorum ve eve geldiğimden beri ilk tam nefesimi vermeden önce kapıyı kapatıyorum. Küçük odam pek bir şey ifade etmiyor olabilir, köşede parlak sarı nevresimli bir ikiz yatak var sadece. Yatağımın karşısındaki masada küçük bir kalem kutusu var. Şifonyer kapının arkasında duruyor ve üstünde çalar saatim var. Ama burası benim güvenli alanım, özgürce nefes alabildiğim tek yer.

Işıkla uğraşmıyorum. Elbisemi çıkardım, pijamalarımı çıkardım ve giyindim. Yorganın altına girip yan yatıyorum, pencere ay ışığını yeterince içeri alıyor. Göz kapaklarımda ağırlaşması ve beni huzursuz bir uykuya sürüklemesi uzun sürmüyor.



İkinci Bölüm

"P Kralı kaldırın! Kutsanmış olsun!" Melodik ilahiler kalın, puslu havada dönüyor ve beni rahatlatıcı bir battaniye gibi sarıyor. Pelerinli figürler ormanın karanlığında bizi çevreliyor, daha fazla bastırıyor

Bize doğru çemberin içine. Gözlerim çemberi tararken küçük elim babamın kolunu çekiştirmek için uzanıyor. Herkesin yüzü siyah kukuletalarının içinde saklı. Babam beni çemberin ortasındaki saman yatağına doğru çekiştirirken küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Oğlum, bugün yapacağımız şey son derece önemli. Aramızda bir günahkâr var. Güvenebileceğimiz biri olmalıydı ama bizi kandırdı. Bu gece benim için güçlü olabilir ve öğrencileri doğruluk yoluna yönlendirmeye yardım edebilir misin?" diye soruyor babam. Babamın sesini hiç böyle duymamıştım, kızgın ama üzgün. Elleri omzumda arkamda dururken beni çemberin karşı tarafına çeviriyor. Beni sıkıca yerinde tutuyor.

İlahiler kulaklarımı acıtacak kadar yüksek olana kadar devam ediyor. Acıyı hafifletmek için ellerimi kulaklarıma götürüyorum ama babam onları tutup tekrar yanıma indiriyor ve irkilmeme neden oluyor. Çember parçalanıyor ve iki pelerinli figür hıçkırarak ağlayan bir kadını sürüklüyor. Ayaklarına çamur bulaşmış, sarmaşıklar gibi bacaklarına tırmanıyor. Kıyafetleri yer yer yırtılmış, ter ve kanla vücuduna yapışmış. Yüzünden küçük dereler halinde kan akıyor. Saçları sanki haftalardır yıkanmamış gibi keçeleşmiş. Kadın pelerinli figürlerden kaçmak için mücadele ediyor, küçük ve zayıf bedeninin izin verdiği ölçüde geri geri gidiyor.

"Lütfen, hayır. Yemin ederim öyle demek istemedim! Bunu bana yapamazsın!" diye bağılıyor kadın, sesi gözyaşlarıyla tıkanmış. Bana bakıyor ve gözleri tanıma ile parlıyor, bu da daha da sert hıçkırmasına neden oluyor. "Hayır, lütfen, onun önünde olmaz! Colin, lütfen, bunu bana, ona yapamazsın!" Saman yatağında ayaklarımızın dibine çöktü, dizlerinin üzerinde debeleniyor ve kirli elleriyle ellerimi tutuyor. "Atti, tatlım, lütfen babana ne kadar iyi olduğumu söyle." Annem kendisi için açtığı çukurdan çıkmasına yardım etmem için yalvarıyor. Ellerini bırakıp babamın arkasına doğru bir adım attığımda gözlerinde yüzen acıyla bana bakıyor. Sonuçlarıyla baş etmesi için onu orada bırakıyorum. Kederli feryatları kulaklarıma ulaşıyor ve midem bulanıyor.

"Martha, bunu yapmadan önce ne yaptığını biliyordun. Kutsal yeminimizi bozduğunu biliyordun. Çocuklarını anne babalarından uzak tutmayacaksın. Evlilik yataklarını cinsel günahlarla kirletmeyeceksin." Babamın sesindeki öfke beni annem için korkutuyor. Kendince benim için en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum ama kral işlerin böyle yapılmasından hoşlanmıyor. Gece geç saatlerde odama gizlice girdiğinde, iyi bir şey yapmadığını biliyordum. Beni bu şekilde götürerek babama ihanet etmesine izin veremezdim. Muhafızlar beni annemin günahlarından kurtarmak için gelene kadar avazım çıktığı kadar bağırdım ve çığlık attım.

"Colin, ben sadece oğlumuz için en iyi olanı yapıyordum! Bu hayatta büyümek zorunda kalmamalı ve bunu sen de biliyorsun! Efendi olmaya zorlanana kadar sen de aynı şekilde düşünüyordun. Atti daha iyi bir hayatı hak ediyor, Colin." Yalvarışı kalbimi hüznölendiriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Babamın pelerinine tutunup etrafına bakıyorum ve annemin hayatı için yalvarışını izliyorum. Bakışlarımı yakalıyor ve gözyaşları kirli yanaklarından aşağı süzölürken kaşlarını çatıyor. "Atti, tatlım, bakma, tamam mı? Annen için iyi bir çocuk ol. Kulaklarını kapat ve başka tarafa bak. Sadece son kez, lütfen beni dinle." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor. Kulaklarımı kapatıp gözlerimi kapatarak başımı sallıyorum.

Ellerimi kulaklarıma bastırdığımda bile, babam annemi kralımıza kurban edip günahlarını silerken annemin tiz çığlıklarını duyabiliyorum. Bizim için doğruluğa giden yolu açıyor. Ortalık yeniden sessizleştğinde gözlerimi aralıyorum ve babam önümde çömelmiş, küçük ellerimi kulaklarımdan çekmiş. "Çok iyi iş çıkardın, Atticus. Bir gün benim yaptığım gibi sen de öğrencilerine doğruluk yolunda önderlik etmeye devam edeceksin."

Tekrarlayan kâbusumdan sarsılarak uyanıyorum. Ter vücudumu kaplıyor ve nefesim ciğerlerime girip çıkıyor. Ellerimi yüzüme sürerken, yatağımın üstündeki tavanda asılı aynada kendi gözlerime bakıyorum. Sürekli gördüğüm kâbuslar ve yaptığım fedakârlıklar yüzünden kan çanağına dönmüş ve bitkin. Gözlerimin altındaki torbalar koyu mor ve o kadar çökmüş ki artık neredeyse bir ceset gibi görünüyorum. Bunların hiçbirini istememiştim. İçimi çekiyorum, doğruluyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyup başımı dizlerimin arasına eğiyorum, gözlerimi kapatıp nefesime odaklanıyorum. Hızla çarpan kalbim başımı zonklatıyor ve beni kaçınmak için çok uğraştığım anılara geri çekmeye çalışıyor.

Telefonum yanımdaki komodinin üzerinde cıvıldıyor, neredeyse sehpadan fırlayacakmış gibi titriyor. Elime alıyorum ve aramayı kabul tuşuna basıyorum. "Şimdi ne olacak?" Hoparlörden homurdanıyorum, ayağa kalkıp yatağımın karşısındaki sandalyeden siyah ipek bornozumu alıyorum. "Eee? Sabahın altısında beni rahatsız ediyorsan iyi bir şey olsa iyi olur." Odanın diğer tarafındaki pencere duvarına doğru yürüyüp önümdeki sık ormana bakıyorum.

"Efendim, sabahın bu erken saatinde sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Az önce kurbanın onaylandığı haberini aldık. İki gün içinde kralın şapelinde olacaklar." Öğrencinin kekeleyen sesi beni sinirlendiriyor, ama taşıdığı haber beni daha da sinirlendiriyor. Mutlu olacağımı sanırsınız ama öldürme eylemi artık bana göre değil. Bunu yapmak zorunda olduğum için yapıyorum, istediğim için değil. Bugünlerde çığlıklarını duymak daha zor. Acı yerine zevkin tatlı çığlıklarını duymayı tercih ederim. Babamın dolabında bulduğum eski filmler dışında onları gerçek hayatta hiç duymadım. Telefonu kapatmadan önce öğrenciye selam bile vermedim. Buna gerek yok. Sırada ne olduğunu biliyor. Her seferinde aynı ritüel. Belki de bu yüzden artık beni etkilemiyor.

Kurbanla ilgilenen öğrenciyi geri aramak için acele ediyorum. İlk zil sesinde açtı. Her zamanki gibi. Konuşmasına fırsat vermeden, "Olanlardan habersiz olduklarından emin olun. Diğerleriyle birlikte olay yerinden iki mil uzağa bırakılmalarını istiyorum, böylece ne olduğunu anlamayacaklar. Onları avlamak istiyorum." Avdan bahsettiğimde hattın diğer tarafındaki soluğu kesilen sesi duyuyorum. "Efendini sorgulama, mürit. Ne istersem onu yap!" Aramayı sonlandırıyorum, yüzüme baş döndürücü bir beklenti gülümsemesi yayılırken telefonumu yatağıma fırlatıyorum.



Üçüncü Bölüm

I Sokağın köşesine geldiğimde nefesimi tutuyorum, parka doğru koşmadan önce başımı sağa sola sallıyorum. Travis orada duruyor, elleri göğsünün üzerinde katlanmış. Önünde durduğumda kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, sadece bu küçük egzersizden dolayı ağır nefes alıyorum.

"Merhaba," diyor Travis arkamdan bakarken. Etrafıma bakarken, tanıdığım birinin orada olduğunu düşünerek kalbim bir an için yerinden çıkacak gibi oluyor ama hiçbir şey göremiyorum.

"Mesajını aldım," diyor sonunda, dünden kalma kitap çantamı uzatarak. Çantayı ondan alıp kolumu sapına doluyorum. Arkamı dönüyorum, başımı sallarken gözlerim ona takılıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Ailem beni bir tür inzivaya, kampa gönderiyor, bu hafta sonu..."

"Ne?" diye tersledi, sanki bu konuda herhangi bir seçeneğim varmış gibi kaşlarını çatarak bana baktı. Flaş haber, yoktu. Ailemin bana söylediği her küçük şeyi yapmak zorundayım, yoksa sonuçlarına katlanırım. Ve bu yapmaktan hiç hoşlandığım bir şey değil.

"Evet, beni ve bazı kızları gönderiyorlar... şey, kızların nereli olduğundan emin değilim, onlar... Babam bana hiç söylemedi-"

"Saçmalamayı kes ve sadede gel," diye tıslıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Travis'in bir öfkesi var, onu harekete geçirmemek için elimden geleni yapıyorum. Saçmalamamdan nefret eder,

Kafamdaki düşünceler takılıp kaldığında ve söyleyecek doğru şeyi bulamadığımda.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Üzgün olman umurumda değil, sadece nereye gittiğini söyle?" diye soruyor elimi tutarak.

Akılsızca onu takip ediyorum.

"Emin değilim. Sadece bu yolculuğa çıkacağımı söylediler. Bir dönüm noktasına ulaştığımı söylediler."

Travis beni ağaçlık alanın bulunduğu parkın içine doğru çekmeye devam ederken hiçbir şey söyleme zahmetine girmiyor. Arkamıza bakıyorum, neden beni buraya sürükleme ihtiyacı hissettiğinden emin değilim ama onu sorgulamıyorum. Onu kızdırmak istemiyorum.

Ağaçların arasına girdiğimizde Travis sırtım bir ağaca çarpana kadar beni döndürüyor, ağaç kabuğu kürek kemiğime batıyor.

"Hangi kilometre taşı?" diye soruyor.

"Doğum günüm... on sekizinci doğum günüm" diye fısıldarken nedense ona bakamıyorum.

Ona yaşıml hakkında hiç yalan söylemedim. Bir erkekle takılmanın yanlış olduğunu biliyorum ama benden dört yaş büyük olmasının da yanlış olduğunu biliyorum. Ama bu önemli değil, benim için değil. Normal hissetmek istiyorum ve Travis'i görmek mümkün olduğunca normal.

"Ah," diye mırıldanıyor, yine uzaklara bakıyor. "Neredeyse büyük gününü unutuyordum."

Ona doğum günümle ilgili özel bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Evden ayrılmadan önce lisenin bu son kısmını da atlatmam gerekiyor. Bu kasabayı geride bırakmak ve bir daha asla düşünmemek istiyorum.

"Seninle geçiremeyeceğim için üzgünüm," diye somurtuyor. Başımı yana eğiyorum, buna neden üzüldüğünü anlayamıyorum. Bir kere bile doğum günümü sormadı ya da birlikte geçirmek istediğini söylemedi.

"Gelecek hafta sonu kutlayabilir miyiz? Gittiğimden beri yetiştirmem gereken bazı işler olduğunu söyleyebilirim." Omuz silktim. Bana inanacaklarından şüpheliyim ama en azından deneyebilirim.

Travis öne doğru eğilerek, "Bunun da işe yarayacağından emin değilim," diyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, ağzım ne demek istediğini sormak için açılıyor ki Travis öne atılıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Ne yaptığını şaşırmış bir halde nefesimi içime çekiyorum. Gözlerim açılıyor, hareket etmeye korkuyorum.

"Beni geri öp," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

Onu öpmek istiyorum ama içimden bir ses dudaklarımın hareket etmesine izin vermiyor. Ona karşı donmuş durumdayım, vücudumun hareket etmesi, bir şey yapması için yalvarıyorum. Ama yapamıyorum.

"Lanet olsun, neyin var senin?" Travis bağılıyor. Geri çekilip omzumdan tutarak beni ağaca doğru daha sert itiyor.

Vücudum titriyor, korku omurgama çöküyor ve onu asla buraya kadar takip etmemem gerektiğini fark ediyorum.

"Sana lanet bir soru sordum, Lakelyn."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile, ki öyle olabilmemiş gibi geliyor.

"Ne yani, beni öpemeyecek kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu mudur yani?"

Yine başımı salladım. Çok iyi olduğumu sanmıyorum. Neden hareket edemediğimi açıklayamıyorum. Travis'i seviyorum, gerçekten seviyorum, ama kalbimin derinliklerinde bir şey bana onun yanıldığını, *bunun* yanlış olduğunu söylüyor.

Darbenin ormanda yankılandığını duyana ve yanağımdan yayılan acıyı hissedene kadar ne olduğunu anlayamayacak kadar kafamın içindeydim. Babam bana vuran tek erkekti ve bunun yanlış olduğunu bilsem de Travis'in bana vurmasına çok şaşırdım.

Başımı kaldırıp Travis'e baktığımda gözlerim yaşlarla doluyor. Neden yaptıklarına şaşırmasını ya da en azından üzülmesini beklediğimden emin değilim. Ama o orada öylece duruyor, öfkeli ve ağır nefes alıyor. Sarı saçları rüzgârda savruluyor, kaşları birbirine çarpıyor ve kaslı yapısı artık bana çekici gelmiyor.

"Değersizsin," diye tükürüyor. Ağlamamak için dilimi ısıırıyorum. Tıpkı aileme izin vermediğim gibi, onun da benim kırıldığımı görmesine izin vermeyeceğim. Ama sözleri derine işliyor ve bana bir hiç olduğumu hatırlatıyor. Küçük kız kardeşimin gölgesinde yaşıyorum ve ailem benden nefret ediyor, onları suçlamadığımdan değil. Ama şimdi beni sevdiğini düşündüğüm birinden bu sözleri duymak, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yakıyor.

"Buna değmezsin," diye tekrarlıyor, ağacın etrafından parka doğru yürürken alay ediyor.

Tuttuğum nefesi dışarı üflüyorum ve korkuyu yutuyorum. Ağaçtan uzaklaşıyorum ve arabasına binmeden önce titrek bacaklarıyla parkı geçmesini izliyorum. İlk gözyaşının düşmesine izin vermeden önce arabasını sürmesini bekliyorum.

Ben değersizim.



Eve vardığımda yanağımda oluşan morluğu hissedebiliyorum. Ailemle yüzleşmekten kaçmanın bir yolu olmadığını biliyorum, özellikle de onlarla bir arabada sıkışıp kalmak üzere olduğum için.

Kırık beton merdivenlerden ön kapıya tırmanırken tek anahtarı çıkarıp kilide sokuyorum. Kapıyı iterek açıyorum, yarı yarıya Lilianna'nın orada durup saldırmaya hazır olmasını bekliyorum, ama oturma odası boş. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapıyı kapatıp kilitliyorum. Mutfakta her zamanki gibi müzik sesi duymuyorum ve küçük koridora baktığımda babamın ofis kapısının açık olduğunu görüyorum.

"Alo?" Seslendim ama kimse cevap vermedi, ki bu garipti. İkisi olmasa da biri her zaman evde olur. Annem ve babam asla yalnız bırakılmamamız gerektiğine inanırlar, peki nereye gitmiş olabilirler?

Yanağımyı ısırarak odama doğru ilerliyorum. Uyumadığımız sürece kapılar açık kalmalı, bu yüzden doğrudan odama girip etrafa bakıyorum. Her şey yerli yerinde görünüyor. Gerçi üçünün odamı ilk kez karıştırdıkları da söylenemez. Ne aradıklarını asla bilemedim ve hiç sormadım. Sormamak daha iyi.

Birkaç elbise çıkarmaya başlamadan önce kitap çantamı masamın yanına bırakıyorum. Hiç gitmediğim için babamın benden nasıl kamp yapmamı beklediğinden emin değilim. Ve kadınların pantolon giymesi gerektiğine inanmıyorlar, bu yüzden pantolonum yok.

İç çamaşırlarımı çıkarıp çantamı yeniden düzenlerken başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Koridorun karşısına geçip diş fırçamı, saç fırçamı ve diş macunumu alıyorum. Toparlanmayı bitirdiğimde, çantamın fermuarını çekerken ön kapının açılma sesi kulaklarıma ulaşıyor.

"Lakelyn!" Babam bağılıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, çantayı alıyorum ve koridora doğru yürüyorum. Koridorun sonuna geldiğimde babamın kapının önünde durmuş beni izlediğini görüyorum.

"Kızlar bekliyor, hadi." Hareket etmemi işaret etti.

Başımı eğerek ilerliyorum. *Bakmıyorum. Fark etme, yapma-*

"Bu ne?" diye tıslıyor çenemi tutarak. Babam beni ona bakmaya zorluyor ve bunu şefkatli bir şekilde sormadığını biliyorum. Sormuyor çünkü o benim babam ve beni korumak istiyor.

"Ayağım takıldı," diye yalan söyledim. *Ben bir günahkarım.*

"Lakelyn," diyor babam, kırılmış kaşlarından birini kaldırarak.

"Ben yaptım. Ben... Bu yolculuk için o kadar heyecanlıydım ki basamaklara dikkat etmiyordum. Tam dışarı çıktım ve... ve takılıp düştüm. Uzanmaya çalıştım ama kollarım kitap çantama sıkıştı. Özür dilerim, biliyorum.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye soruyor, elini yüzümden çekerek.

"Hayır, efendim," diye tekrar yalan söyledim.

"Peki." Bana inanıp inanmadığından emin değilim ama konuyu kapatıyor. "Kızlar ve annen bekliyor. Hadi gidelim," diyor ve önünden yürümem için elini uzatıyor.

Utanç içinde başımı öne eğiyorum. Ben bir yalancıyım. Günah işledim ve şimdi cezalandırılacağım. Ama bunu hak ediyorum. Travis'in dediği gibi değersizim. Olanlar hakkında babama yalan söyledim.

Ben bir günahkarım.



Dördüncü Bölüm

*M*Karanlık figürlerin evimize doğru ilerleyişini izlerken sırtım duvara çarpıyor. Nefesimi tutup, babamın ya da annemin beni gölgelerin arasında saklanırken görmemesi için dua ediyorum. I

Odamda uyumam gerektiğini biliyordum ama susamıştım ve mutfığa gitmeden önce sesler duydum. Kendime engel olamadım, evimize kimin bu kadar geç geldiğini görmeliydim.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz," diye övünüyor babam. Onu hiç bu kadar mutlu duymamıştım, annem en sevdiği yemeği yaptığında bile.

Bazılarının nefeslerinin altında mırıldandıklarını duydum ama ne dediklerini anlayamadım. Bu insanları daha önce burada hiç görmemiştim; ailemin pek arkadaşı yok. En azından konuştukları kadarıyla yok. Her zaman sadece onlar, Lilianna ve ben oluruz. "Çocuklar uyuyor, Debbie de diğerleri için yeni bir demlik kahve ve çay yapıyor," diyor babam, evin arka tarafındaki ofisine gitmeleri için elini uzatarak.

Bizi çağırmadığı sürece babamın ofisine girmemize izin verilmiyor ve bu da sadece başımız belaya girdiğinde oluyor. Bir keresinde babamın ofisine gizlice girmeye çalıştım ve annem babamın beni kemerle öldüresiye dövmesini zar zor engelledi. Bana her zaman kızginken neden onu durdurduğundan emin değilim.

Bakışlarım, kapı kapanmadan önce ofisinde kaybolan son karanlık figürün peşinden gidiyor. Başımın arkasını duvara yaslayarak derin bir nefes alıyorum, vücudum neredeyse öksürük krizine girdiğinde hala susadığımı hatırlıyorum.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca gözlerim fal taşı gibi açılıyor, başımı kaldırıp etrafımda dönüyorum.

"Ah!" diye ciyaklıyorum karanlık figürlerden biriyle yüz yüze, daha doğrusu yüz yüze geldiğimde. Başımı kaldırıp bana bir şey söylemesini bekliyorum ama adam orada öylece duruyor, yüzünün büyük kısmı kapüşonunun derinliklerinde saklı. Karanlıkta ela gözlerini zar zor seçebiliyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, dehşet içindeyim ama aynı zamanda bu adamın kim olduğunu ve neden bizim koridorumuzda olduğunu merak ediyorum.

"Atticus, tuvaleti buldun mu?" Babam ofisinden bağılıyor. Orada öylece donakalıyorum, hareket edemiyor ve konuşamıyorum. Babama burayı gözetlediğimi söyleyecek, bunu hissedebiliyorum.

Göz hizamıza gelene kadar eğildiğinde gözlerim açılıyor. Nefesimi tutarak cezanın gelmesini bekliyorum.

"Küçük kızlar hava karardıktan sonra dışarı çıkmamalı," diye fısıldıyor.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve etrafımda dönerek odama koşuyorum, yatağıma atlayıp yorganın altına girmeden önce kapıyı çarpıyorum...

Bir arabanın kapısı çarpınca irkilerek uyandım. Kızlar minibüsten inmeye başladığında gözlerimi açıyorum ve beni ileriye doğru atılmak zorunda bırakıyorlar. Dışarı çıkmadan önce neredeyse koltuğa takılıyordum ve ayaklarım yere basıyordu.

"İşte bu," diye anons ediyor babam. Minibüsün arkasına doğru yürüdüğünü ve kargo bölümünü açtığını izliyorum. Biz altı kız teker teker küçük spor çantalarımızı ondan alıyoruz.

Babam konuşurken onu dinleyebilmek için kafamı kapüşonlu adamın anısından uzaklaştırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor.

"Kamp alanı yaklaşık iki mil kuzeyde."

Diğer kızların da benim kadar kafasının karışıp karışmadığını merak ederek etrafıma bakıyorum.

Ama hiçbir gözüne bile kırpmayınca, şaşkınlığımı yatıştırıyorum.

"İşte bir torba bozulmayan yiyecek. Pazar günü sizi almak için geri geleceğiz kızlar." Babam minibüse geri binmeden önce bize bakıyor ve bizi orada öylece bırakıyor. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, babamın beni ıssız bir yere bıraktığı gerçeğini zar zor idrak edebiliyorum.

"Aranızda birbirini tanıyan var mı?" diye soruyor yeşil gözlü sarışınlardan biri, gözleriyle etrafı tarayarak.

Diğer kızları izleyerek başımı sallıyorum.

"Tamam, ben Samantha," diyor atkuyruğunu çok sıkı bağlamış olan diğer sarışınlardan biri gözlerini devirerek.

"Alicia," dedi birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı soran kısa boylu sarışın. "Lacey."

"Emma," diyor esmer kız elini kaldırırken. "Ashley."

Hepsinin gözleri bana çevrilince alt dudağımı bilinçsizce ısıyorum. "Uh... Lakelyn," diye beceriksizce mırıldanıyorum, benden başka bir yere odaklanmalarını umarak bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Tamam, şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre, hadi gidelim. Hava karardığında burada olmak istemiyorum," diyor Samantha.

Kızların hepsi başlarıyla onaylıyor. Bakışlarım endişeyle annemle babamın gittiği yöne kayıyor. *Kaçmak*. Aklımdan acil bir düşünce geçiyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, hazırlık okulu dışında ilk kez yalnız kaldığımı fark ediyorum. Babam ve annemin nereye gittiğim hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Kaçabilir ve kendime yepyeni bir hayat kurabilirdim. Liseyi bitirmedim ama bir lokantada çalışabilirim. Bu gece yarısı itibarıyla 18 yaşındayım. Beni nerede arayacakları hakkında hiçbir fikirleri olmaz. Özgür olabilirim.

"Lake, geliyor musun?" Emma, sanırım adı buydu, seslendi. Kafamı çevirdiğimde kızların çoğunun çoktan ormanda kaybolmuş olduğunu görüyorum, bense burada durmuş kaçmayı hayal ediyorum. Bana böyle seslenmemesini söylemek için dilimi ısıyorum, spor çantamı omzuma kaldırmadan önce yola bir kez daha bakıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. Kaçmayı hayal ediyor olabilirim ama oraya tek başıma gitmemin imkânı yok. Kendi gölgemden korkuyorum ve on dört yıl önceki o karanlık kapüşonlu figürlerin anısı zihnimde tazeyken, yalnız kalmak istemiyorum.



Cidden daha aktif olmam gerekiyor. Kamp alanına ulaştığımızda, mümkün olduğunu bilmediğim yerlerde terliyorum. Havasız kalıyorum ve o kadar yüksek sesle hırıldıyorum ki diğer kızlar bana iğrenerek bakıyor, onları suçladığımdan değil. Ben kiliseye gider gibi giyinmişken, onlar kot pantolon ve tişörtler içinde rahat görünüyorlar. Babam bu kızları nereden bulmuştu ki? Onları kilisenin getirdiğini söylemişti ama neden benim gibi giyinmemişlerdi. Birbirimizden daha farklı olamazdık.

Lacey Samantha'ya, "Yemin ederim çenesini kapatmazsa onu zorlayacağım," diye mırıldanıyor. Nefesimi tutuyorum, çok ağır nefes almamak için elimden geleni yapıyorum ama nafile. Ölüyorum.

Samatha başını kaldırdı ve onu izlediğimi görünce gözlerini devirdi. Beşinin de benim zayıf halka olduğumu anlaması uzun sürmedi. Kampa gitmeye en son başlayan ve en son varan bendim.

"Görünüşe göre çadırları üç katına çıkarmamız gerekecek, bize sadece iki tane verdiler." Ashley çadırlardan birini Lacey'ye fırlatıyor.

Alicia, "Samantha benimle paylaşabilirsin," diye duyurdu. Ve tıpkı bir kibrit çöpü gibi, hepsi birbirinin adını söyler.

"Emma," Samantha hemen arkasından geliyor.

Lacey ve Ashley sanki mısır gevreklerinin içine işemişim gibi bana bakıyorlardı. Ben de bu seçimden pek hoşnut olmadığım için acı dolu bir nefes verdim. Teker teker, yavaş yavaş çadırlarımızı kurmaya başladık.

Lacey'i düşüncesizce takip ediyorum, onlar daha iyi tanışırken onlara katılmaya odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim o ela gözler ve rüyamdaki o karanlık kapüşonlu adam. Koridordaki olaydan sonra haftalarca peşimi bırakmamıştı ve babam beni hiç cezalandırmadığı için babama bundan bahsetmediğini varsaymışım.

"Neden elbise giyiyorsun?" diye soran biri beni düşüncelerimden koparıyor. Ayağa kalkıyorum ve kim olduğunu görmek için arkama bakıyorum. Samantha elleri kalçalarında öylece duruyordu. Alicia çadırından başını kaldırmış beni izliyor, Emma ve Ashley ise kenarda durmuş, kulak misafiri olmamışlar gibi bakıyorlar.

"Sahip olduğum tek şey bu," diye cevap veriyorum sonunda. Terli avuçlarımı elbisemde gezdirip düzeltmeye çalışıyorum. Eğer seçim yapmak zorunda olsaydım, bir kez olsun pantolon giymeyi denemek isterdim. Ama bize iyi dindar kızların elbise, fahişelerin ve benzerlerinin ise pantolon giydiği öğretildi.

"Bana sahip olduğun tek şeyin -o çantadaki tek şeyin- elbiseler olduğunu mu söylüyorsun?" Lacey ayağımın yanındaki çantayı işaret ediyor. Aşağıya bakıyorum, ayağım

arkamdaki şey. "Evet..."

Çekinerek
söylüyorum.

"Ne oluyor lan?" Ashley
gülüyor. Sözleri karşısında
irkildim.

"Bu çok garip." Alicia nefesinin altında kıkırdar.

"Neden... Sizin de elbise giymeniz gerekmiyor mu?" diye soruyorum. Parmaklarımı birbirine geçirerek dikkatimi onların kaş çatmalarından uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Yani kiliseye göre bütün kızların, bütün kadınların elbise ya da etek giymesi gerekiyor."

"Bahsettiğin kiliseden değilim ben," diye kıkırdıyor Emma.

Gözlerim onları tek tek tarıyor, sanki iki başım birden çıkmış gibi zalim bir gülümsemeyle bana bakıyorlar. Eğer kiliseden değillerse, o zaman nereden geliyorlar? Bu yolculuğun iyi geçeceğini düşünmekle aptallık etmişim. O evden çıkıp nihayet hazırlık okulumdaki kızlardan başka biriyle konuşacağım için heyecanlanıyordum. Lilianna'dan uzaklaşmak istiyordum ama yanılmışım. Hepsi onun gibi. Ben her zaman garip biri olacağım.

Derin bir nefes alıyorum, tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve kalbim hızlanıyor. "Lanet olası ucube," diye mırıldanıyor içlerinden biri.

Boğazımda safra yükseliyor, korku
göğsüme sızıyor.

Kırıldığımı görmelerine izin vermeyerek eğildim, çantamı yukarı çektim ve omzuma aldım. İşemem gerektiğini mırıldanarak ormana doğru yola çıkıyorum. Safra boğazımda daha da yükseliyor ve dizlerim bükülmeden önce onu zar zor yutabiliyorum. Sırtım kamburlaşmış bir halde, bir parmağımı yanan boğazımdan aşağı daldırıyorum, küçük dilime çarpıyor ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor. Ama hiçbir şey çıkmıyor. Ellerim yere düşüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Başımı sallıyorum ve parmağımı kullanarak boğazıma geri sokuyorum, daha önce yaptığımdan daha aşağıya, kusmuk ağzımdan ve parmaklarımdan fışkırana, midemdeki her şeyi temizleyene, asit dilimi kaplayana kadar.

Boğazımın arkasında bir şeyin sıkıştığını hissederek öğürüyorum. Yumruğumu yere vuruyorum, dudaklarımdan daha fazla kusmuk dökülürken bedenimin zayıfladığını hissediyorum ama duramıyorum.

"Sen bir
ucubesin!"

"Çirkin orospu!"

"Aptalın tekisin."

Kızların her gün okulda bana söylediği tüm o sözler. Eve geldiğimde Lilianna'nın bana annemle babamın hiç doğmamış olmamı ne kadar çok istediklerini söylemesi için kendimden nefret ettiğim zamanlar.

Yakınlarda bir yerde bir dal kırılıyor. Başımı kaldırıyorum, kusmuk alt dudağıma yapışmış. Etrafı tarıyorum ama ağaçlardan ve etrafta uçuşan böceklerden başka bir şey göremiyorum.

"Lake!" Lacey arkamdan bağıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Onu daha uzakta görüyorum, adımı tekrar bağıırken ağzını kapatıyor.

Az önce kendimi kusturduğumu fark ettiğimde ellerim titriyor ve bunu tam olarak açıklayamıyorum. Spor çantamın fermuarını açıyorum, ellerimi ve dudaklarımı silmek için bir çift iç çamaşırı çıkarıyorum. Daha derine inerek diş fırçamı ve diş macunumu çıkarıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde dişlerimi fırçalıyorum ve kirli iç çamaşırlarımı çalıların arasına atıyorum.

"Lakelyn!" Lacey yine çığlık atıyor.

Ayağa kalkmadan önce diş macunumu ve fırçamı çantama tıktırıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Arkamı döndüm ve ona doğru yürümeye başladım.

"Siktir," diye tıslıyor ben ortaya çıkınca. "Aptal olamaz mısın?"

Bana dik dik bakarken nefesimi tutuyorum, bedenim donuyor.

"Hadi gidelim, bir şeyler yiyeceğiz ve ateş yakacağız." Gözlerini devirir ve döner.

Onun peşinden kampa ulaştığımızda ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Kızlar yakacak odunlarla birlikte yerdeki küçük bir deliğin etrafına yığılmışlar.

Samantha ayağa kalkarak, "İşemem lazım," diye anons eder. "Oh, bak, ucube geri döndü."

Lacey ve benim etrafımda dolaşıyor, geçerken omzu benimkine çarpıyor. Dilimi ısıriyorum, onun küçüklüğünden beslenmeyi reddediyorum.

Belki bir ayı onu yer.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez geri almak istiyorum. O kaba olabilir, ama bu benim de öyle olmam gerektiği anlamına gelmez. Daha büyük bir insan olabilirim.

"Hangisi bizimki?" Hepsi aynı görüldüğü için unutarak soruyorum. Lacey en uzaktakini işaret ediyor.

"Teşekkür ederim." İç çektim. Onları geride bırakıyorum ve içeri girmeden önce çadırın fermuarını açıyorum. Dönüp çadırı tekrar kapatıyorum ve Lacey ile Ashley'nin yatak takımlarının yan yana serilmiş olduğunu görüyorum. Bana uzanacak yer bile bırakmamışlardı. Sığmaya çalışmam gereken küçücük bir bölme. Derin bir nefes alıyorum ve uyku tulumunun yanında duran spor çantasına doğru kayıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve yatağı açmaya başlıyorum. Yaptıklarını taklit

ederek defalarca onların yatağına bakıyorum.

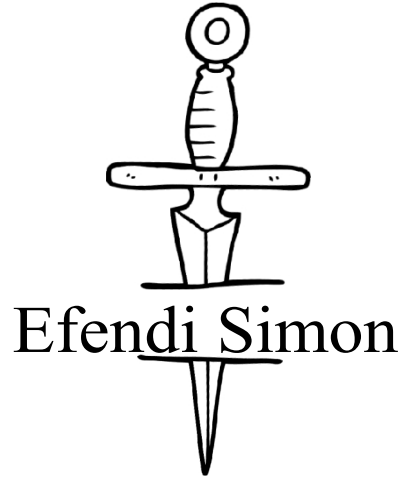
Babamın doğum günümde kamp yapmamın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü hala anlamıyorum. Ama aynı zamanda evde olmaktan, yumurta kabukları üzerinde yürümekten, nefesimi tutmaktan da iyidir çünkü çok ağır bir şekilde iç çekersem bana vurmaları için bir neden olur.

Güzel bir 18. yaş günü geçirmek için çok fazla.

"Samantha!" diye sarsıcı bir çığlık geliyor. Emma'nın sesine benziyor, ardından diğerlerinden gelen benzer acil çağrılar ormanın ürkütücü gece sessizliğini bozuyor. Küçük yastığımı bırakıp çadırın kapısına koşuyorum ve bir süre fermuarla boğuştuğuktan sonra nihayet açıp dışarı fırlıyorum.

"Neyin var?" Nefes alıyorum. Arkasını dönen tek kişi Lacey, kimsenin duymak istemeyeceği sözleri söylemeden önce dehşete kapılmış gibi bir hali var, özellikle de ormanın ortasında.

"Samantha gitti."



Beşinci Bölüm

W Bıçağı kıvranan kızın boynunda gezdirirken kolumdaki kıpkırmızı kan yüzüme sıçırıyor. Kanının metalik kokusu, Bacağından aşağı akan sidik kokusu eşliğinde burun deliklerime ulaşıyor. Etrafta dönüyor ve toprağın topraksı kokusuyla karışarak en egzotik aromayı oluşturuyor. Durmam için çok güzel yalvardı ama ben reddettim. Kurbanların ormana girişini izledim ama onun da onlardan biri olmasını beklemiyordum. Zümrüt gözleri güneş ışığında mücevher gibi parlıyordu. Çilleri, hiçbir yerde fark edemeyeceğim takımyıldızlar gibi tenine sıçırıyordu. Benim küçük gölgem, yıllar önce koruduğum.

"Atticus, neden bu kadar geciktin?" Diğerleriyle birlikte ofisine geri döndüğümde Bay Wren soruyor. Yüzündeki çatık kaşlar kalbimin göğsümde daha sert çarpmasına neden oluyor. "Kızlardan biri sizi rahatsız mı etti? Odalarının dışında mıydılar? Eğer öyleyse, cezaları ağır olacak çünkü kuralları biliyorlar!" Kapıya doğru bir adım attı ve beni iterek kapı kolunu etli avucunun içine aldı. O kapıyı çekip açamadan babam konuşuyor ve tuttuğumu fark etmediğim nefesim tıslayarak dışarı çıkıyor.

"Eminim Atticus'un bu kadar uzun sürmesi için gayet iyi bir açıklaması vardır, değil mi oğlum?" Babam gözlerini bana çevirerek başını salladı ve neden bir dakika daha uzun sürdüğünü açıklamam için beni yönlendirdi.

"Ayakkabımın bağı çözüldü ve tekrar bağlamak için bir an durmak zorunda kaldım. Toplantımızı geciktirdiğim için özür dilerim Bay Wren. Kızlarınız yataklarında uyuyor.

olması gerektiği gibi odalarının gölgeleri." Ona gülümseyerek odanın ön tarafında babamın yanındaki yerimi alıyorum. Bay Wren başlamadan önce acınası yalanımı kabul ederek başını sallıyor.

Gölgemi ormanda ilerlerken izlemek oldukça eğlenceliydi. Uzun elbisesiyle çalıların arasından ve kütüklerin üzerinden geçtiğini görmek beni kıkırdatıyordu. Diğer yandan kızların geri kalanı beni tamamen öfkeliyordu. Gölgeme karşı tutumları kabul edilemezdi. Ona kötü sözlerle eziyet etmelerini uzaktan izlemek zorunda kaldım. Hançerimi kalplerine saplamak için neler vermezdim. Kan kaybından ölmelerini ve gözlerinden hayat fışkırmasını izlerdim. İçlerinden biri şu anda ayaklarımın dibinde cansız bir şekilde yatıyor.

İçimi çekerek eğildim ve kızı ormanın zemininde sürükleyerek arkamıza kan izleri bıraktım. Saçlarından yapraklar ve dallar sarkıyor, kir bir zamanlar mükemmel olan cildini bozuyor. Kan, kir ve sidik kokusuyla birlikte yersiz bir şeyin kokusunu alıyorum; keskin çalılıklarda ilerledikçe burun deliklerimi giderek daha fazla gıcıklayan keskin bir koku. Ölü kızı yere bırakıp küf kokusunun kaynağını bulmak için etrafıma bakıyorum. Ormanın zemininde, yaprakların arasında yeni kusulmuş bir yığın kustumuk görüyorum. Belli ki hasta ve kuduz bir hayvan değil, bir insan. Gölgemin burada tek başına yaptığı şey bu olmalı. Gruptan ayrılıp buraya doğru eğildiğinde işlediğini düşünmüştüm. Ne yaptığını tam olarak anlayamayacak kadar uzakta durdum. Geldiğim yere geri dönmek için arkamı döndüğümde botum yumuşak bir şeye takıldı.

Yere uzanıp ormanın zemininden beyaz pamuklu kumaşı kapıyorum. Burnuma götürdüğümde kustumuk kokusu ve daha da hafif, tatlı bir şey yakalıyorum. Sonuncusu yüzümü yumuşak külotun içine sokmama neden oluyor, derin derin içime çekiyorum, böylece beynim bu anıyı daha sonraki bir tarih için saklıyor. Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştım. Rahmetli babamın sakladığım porno videolarında bundan bahsedildiğini duymuştum ama hiç bizzat deneyimlememiştim. Koku tüm duyularımı ele geçirirken, omurgamın tabanında karıncalanan ve taşaklarıma kadar giden öforik bir his. Nefes nefese bir inilti çıkararak harap olmuş kumaşı pelerininim cebine tikiştiriyorum.

Bu duyguların yanlış olduğunu biliyorum, babam bunu anlamamı sağladı. Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu göstermek için yirmi yaşına geldiğimde almak zorunda kaldığım damgayı avucuma vuruyordu. Babam öldükten sonra müritlere liderlik etmeye devam edebileceğimi kanıtlamak için. Çenem titriyor

O gecenin anısıyla yüzeye çıkan öfke beni patlamakla tehdit ediyor. Dişlerimi birbirine geçiriyorum ve saldırının içinden nefes alıyorum.

"Atticus, ben artık burada olmadıgımda müritlere rehberlik edeceğine ve onları koruyacağına dair krala yemin ediyor musun?" Babam çemberin ortasındaki yerinden bana bakıyor. Onun ve cemaatin geri kalanının önünde diz çöktüğümde sert zemin dizlerime batıyor. Başıma gelecekleri bildiğimden, evet cevabını vermeden önce zorlukla yutkunuyorum. "Sen, Atticus, bu dünyadaki tüm kötülüklerden arınacağına dair krala yemin ediyor musun? Krala günahkârlar için hizmet ederek doğruluk yolunda ilerlemeye devam edecek misin?"

Konuşurken birkaç metre ötedeki ateş çukuruna doğru yürür ve yerde duran metal demiri alır. Ucu mavi bir tonla turuncu renkte parlıyor. O bana yaklaşırken, diğer iki pelerinli figür arkamda yürüyor, kollarımı tutuyor ve beni sıkıca kavıyor. Solumdaki elimi babama doğru uzatıyor, bileğimi öyle sıkı kavıyor ki kırılmasından korkuyorum. Babam bana bakıyor, sabırla cevap vermeme bekliyor. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak babamın gözlerinin içine bakıyorum ve "Ben Atticus, sen gittikten sonra da kötülüklerden arınacağıma ve öğrencilerimi doğruluk yolunda koruyup onlara rehberlik edeceğime dair krala yemin ederim" diye söz veriyorum. Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, babam üzerinde Satürn sembolü olan damgayı avucuma indiriyor. Yanık et kokusu onu takip ederken cızırdama sesi havada tıslıyor. Boğazımdan acı dolu bir çığlık fırlıyor ve ağaçların arasında yankılanıyor.

Hatıralar uzaklaştıkça damga elimde zonkluyor ve beni nefes almaya bırakıyor. Bu lanet kurallara uymaktan çok yoruldum. Bunu ben istemedim. Babam beni bugün olduğum kişi *yaptı* ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Ağaçlardan seken kurbanların çığlıklarını duyuyorum, yanımda yerde ölü yatan Samantha'yı arıyorum. Pelerinimin cebinden bir hançer çıkarıp sıkıca kavıyorum ve çılginca sesler çıkaran kızlara doğru ilerliyorum. Bir sonraki kurbanımı seçme vakti geldi.



Altıncı Bölüm

MLacey'nin sözleri kafama dank edince kaşlarım çatıldı. *Samantha gitti.* "Nereden biliyorsun?" Gruba yaklaşıp parmaklarımı birbirine geçirerek soruyorum.

Ashley bana bakma zahmetine bile girmeden, "Sadece tuvaleti kullanıyordu, öylece kaçıp gitmezdi," diye tersledi.

"Bu kadar uzun sürmemeliydi," diye mırıldanıyor Emma nefesinin altında.

"Çılgılığını duyduğuma eminim," diyor Alicia. Onlar birbirlerine bakarken geri çekiliyorum ve Samantha'nın kaybolmuş *olabileceğinden* endişelenmenin doğru olduğunu bilsem de, içimde bunu önemsemek gibi bir istek yok. Bu düşünce kafamda belirdiğinde hemen yüzümü buruşturuyorum. Bu tür düşüncelere sahip olmamalıydım. Bu yanlış. *Günahkâr olmaya bir adım daha yaklaşmak demek.*

Lacey, "Oraya gidip onu aramalıyız," diye öneriyor.

"Hava karanlık, oraya gitmemiz gerektiğinden emin değilim," derken buluyorum kendimi. Alicia bana dönüp gözlerini kısarak bakıyor. Bu, babamın aptalca bir fikrimi açıklamadan hemen önce bana attığı bakışla aynı. Fikrimi söylersem kilisemizdeki hiçbir erkeğin beni istemeyeceğini söylüyor. Bana yer israfı olduğumu ve annemin beni doğmadan önce öldürmesi gerektiğini söylüyor. Ancak hıçkırarak ağladığımda ve durması için yalvardığımda gitmeme izin veriyor.

Annem içeri girip keşke önce Lilianna'yı doğursaydım da beni doğurmasaydım dedi. Bana nefes almayı asla hak etmediğimi söylemeye devam etti. Çocukken beni nasıl boğmak istediğini, ölmeme izin vermeyi dilediğini anlattı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun ki?" Lacey karşılık verir.

Başımı sallıyorum, ondan uzaklaşıyorum. Ağzımı açmamalıydım.

"Onu orada öylece bırakamayız," dedi Emma, Samantha'nın dikkatini tekrar çekerek. Lacey arkasını dönüp onlara doğru adım attığında tuttuğum nefesi bıraktım.

"Haklısın, gidip onu bulmaya çalışmalıyız." Alicia iç geçirir.

"Hadi," diyor Emma, küçük çalının üzerinden atlayarak. Birbiri ardına ormanın derinliklerine gidişlerini izlerken başımı sallıyorum, bir planları olmamasını umursamadan ve nerede olduğumuzu bilmediğimiz gerçeğinden bihaber. Karanlık korkum çirkin yüzünü gösterirken, yine de onları takip ediyorum. Samantha kötü davranmış olabilir ama kaybolmayı ve korkmayı hak etmiyor.

"Samantha," diye sesleniyor kızlardan biri.

Sıcaklık düşmeye başladığında ay bize zar zor ışık vererek parlıyor. Orman, biz ilerledikçe bulanıklaşıyor. Geri dönmemiz gerektiğini biliyorum ama bunu onlara söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Kızların hepsi benden nefret ediyor ve nedenini anlamıyorum. Normal kalabalıktan farklı olduğum için bu şaşırtıcı değil ama o kadar da farklı olamam.

Sanki insanlar farklı olanların da duyguları olduğunu unutuyor.

Ama kimsenin umurunda değil. Hazırlık okulundaki öğrencilerin değil. Ailemin de. Ve koridorda beni korkutan o ela gözlü figür de değil.

"Samantha!" Tekrar bağırlıyorlar. Ağaçlar elimizdeki azıcık ışığı da engellemeye başlayıp iki adım önümü görmemi imkânsız hale getirince tırnaklarım avucuma batıyor.

"El feneri getiren oldu mu?" Sonunda sormaya cesaret edebildim.

Önümde duran Lacey durup hepimize bakıyor ve şimdiye kadar benim dışımda kimsenin bunu düşünmediğini teyit ediyor.

Solumuzdaki bir dal kırılırken Emma'nın sesi "Geri dönmeliyiz," diye ciyaklıyor. Başım yana kayıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Birinin bizi izlediğini hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bunu açıklayamıyorum. Gözlerinin kafatasımı yaktığını hissedebiliyorum. Daha önce de üzerimde bu sinir bozucu baskıyı hissetmişim. Bir figür görüş alanıma girmeden önce bunun ne anlama geldiğini tam olarak açıklayamıyor ya da işleyemiyorum.

Kızlar teker teker kafalarını çevirip benim zaten gördüğüm şeye bakıyorlar.

"Olamaz!" İki kaçımadan önce hangi kızın küfrettiğinden emin değilim. Diğer ikisi de peşlerinden koşarken soluma bakıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutup yabancıyla gözleriyle buluşuyorum. Ya da gözlerinin nerede olduğunu tahmin ediyorum çünkü kapüşonlarının içini göremiyorum ama bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyorum. Cebindeki bir şeyle oynarken başını bana doğru eğiyor. Ay ışığında parlayan bir şeyin ışıltısını görmeden önce aşağı bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. Bu gölge adamın elinde ne olduğunu yavaşça kavrayınca gözlerim açılıyor. *Bu gerçek olamaz; bu gerçekleşiyor olamaz.*

Ama öyle ve onlar bir adım daha yaklaşıp siyah mücevherli bıçağı sıkıca ellerine alana kadar neler olacağını tam olarak kavrayamıyorum. Sanki anlıyorlarmış ve sihirli bir şekilde peşimden gelmeyeceklermiş gibi başımı sallıyorum.

Hareket etmem itiraf edeceğimden daha uzun sürdü. Geri çekilirken dizlerim bükülüyor, korku omurgamı yalıyor. Ölmek üzere olduğumu anladığımda hava ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

"Ah!" diye gıcırđıyorum, geriye doğru bir çalının içine düşüyorum. Sırtım yumuşak ama sert bir şeye çarpıyor ve kendimi durduramadan aşağıya bakıyorum. Ellerim tenime sızan sıcak metalik kokuyu hissederken boğazımda safra yükseliyor. Samantha'nın altımda yatan bedenini gördüğümde görüşüm bulanıklaşıyor, boğazı kesilmiş, gözleri sanki öldüğünde öleceğini fark etmemiş gibi kocaman açılmış.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkmaya çalışıyorum, gölge adamın derin kıkırdaması ağaçların arasında yankılanarak kulaklarıma yerleşiyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve koşmam gerektiği aklıma gelmeden önce dizlerim seğiriyor. Etrafımda dönüp elbisemin eteklerini topluyorum ve yola koyuluyorum.

Ağaçlar birbirine karışıyor ve önümü net bir şekilde görmemi zorlaştırıyor. Panik içimde kıvrılıyor ve kalbim göğsüme çarpıyor. Nefesim kesik kesik geliyor ve kan başıma hücum ediyor. Mavi elbisemin koluna bir dal takılıyor, nefesimin altında tıslıyorum. Gözlerimde yaşlar birikiyor. Kalbimi parçalayan korku ve kolumdaki acı arasında durmak istiyorum. Ama kafamın arkasındaki küçük ses bana devam etmemi söylüyor.

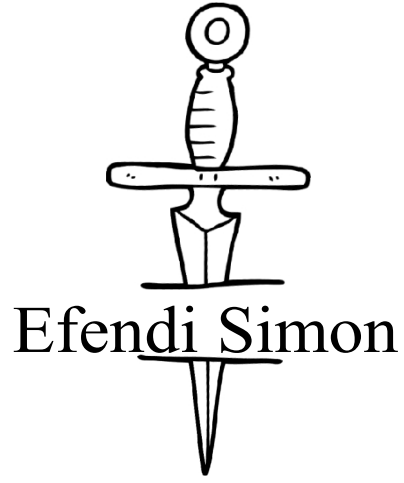
Ağaç dalları ve çalılar elbisemin alt kısmına takılıyor ve onu parçalamakla tehdit ediyor. Ayaklarımda altında yapraklar çıtırdıyor ve arkamdaki kapüşonlu figürü duyduğumda endişe beni sarıyor.

Sonunda ormanlık alanda bir açıklık görene kadar koşmaya ne kadar devam edebileceğimden emin değilim. Dudağım gülümsemek için yukarı kalkıyor ama ayağım bir ağaç köküne takıldığı anda düşüyorum. Bir ağaç kökünün üzerinden yuvarlanırken kalbim karnıma düşüyor.

Dal. Kollarımı kendime sarmak için elimden geleni yapıyorum, yerçekimi beni en iyi şekilde destekliyor. Yokuş aşağı yuvarlanırken dallar ve sivri kayalar bana çarpıyor. Vücudum dipteki bulanık suya düşerken gözlerim kapanıyor. Su akmaya başlamadan önce ağzımı kapatmaya fırsat bulamıyorum. Karanlık soğuk bir battaniye gibi etrafımı sararken kanım buza dönüşüyor.

Başımı sudan çıkarıyor, öksürüyor ve tükürüyorum. Tüm vücudum acıyla yanarken, iki gözümü de açmaya zorlamak için öfkeyle kırıştıyorum ve etrafımı toplamaya çalışarak beni kovalayan kapüşonlu figürü arıyorum.

Ancak bir şeyin -daha ziyade birinin- saçımın arkasından tutup başımı tekrar suyun altına daldırmasıyla kesiliyor.



Yedinci Bölüm

C Çırpınan kızın bedenini daha sert bir şekilde akıntıya itip onu altındaki çamur ve kayaların derinliklerine bastırırken eski su damlacıkları yüzümü sıvıyor ve pelerinimi ıslatıyor. Neredeyse beni üzerinden atmayı başaracaktı ama ben saçlarını daha sıkı kavrayarak ve tüm ağırlığımı kullanarak onu suyun altında tutmaya çalışıyorum. Onu kendime doğru çekmeden önce vücudu altımda hareketsizleşmeye başladı. Nefes nefese bağılıyor, tükürüğü yüzümdeki suya karışıyor, parmakları hala boğazını saran ellerimi pençeliyor. Göz kapakları çırpınarak açılıyor ve zümrüt yeşili gözbebekleri ay ışığının altında bana doğru parlıyor. Gözlerindeki bakış beni zevkten inletiyor. Korku, tam olarak çözemediğim başka bir şeyle karışıyor.

Karanlıkta birbirimize bakıyoruz, tek ses karışık ağır nefes alış verişlerimiz. Onu tekrar suyun altına daldırmadan önce nefesini tutmasına izin veriyorum ve ciğerlerindeki her şeyi tekrar çalışıyorum. Bu sefer ellerimi pençelemek yerine, can havliyle ellerime tutunuyor. Soğuk sudan bir yaprak gibi titrediğini hissediyorum ama daha önce olduğu gibi çırpınmıyor. Mücadele etmemesi, kaderini kabullenmesi pantolonumun içindeki sikimi sertleştiriyor, fermuarıma baskı yapıyor ve neredeyse dayanılamayacak kadar rahatsız ediyor. Elleri benimkileri tuttuğu yerden kaymaya başladığında, onu sudan çıkarıyorum. Başını gökyüzüne doğru çevirdi, kolları iki yanında gevşekti. Onu sertçe sarsıyorum, ama hâlâ elimde gevşek bir şekilde oturuyor. Yanağına bir tokat atıyorum, başı yana doğru sallanıyor, derisinde kırmızı bir iz oluşuyor. Ağzından derin bir öksürük çıkıyor, su ve tükürük tekrar yüzüme sıçrıyor. Şunlar

Değerli taşın gözleri sırlı bir ifadeyle bana bakıyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken parıldıyor.

Nefes almakta zorlanırken uzanıp elimi kendi eliyle kavıyor. Bir an için onu orada tutuyorum, sonra ne yapacağımı düşünüyorum. Daha önce bir kıza hiç bu kadar yakın olmamıştım. Böyle dokunarak, ellerimi sıkıca kavuşturarak. Uzun süre soğuk suda kalmış olmasına rağmen teni parmak uçlarımda ısıyor. Saçları kafasına yapışmış ve şu anda boğulmuş bir fareyi andırırsa da, onda hala sikişimin seğirmesine neden olan bir şey var. Nefesi yüzümü okşuyor, nabızı hâlâ boynuna sarılı elimin altında deli gibi atıyor. Soğuktan titriyor, dudakları açık mavi bir renk almaya başlıyor, dudaklarının rengi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor.

Ayaklarımı iterek ince bacaklarının üzerine çıkıyorum ve soğuk suyun içinde titreyen ona bakıyorum. O da bana bakıyor, sanki bir sonraki hamlemi sabırla bekliyormuş gibi başını yana eğiyor. Birbirimize bakarken ne çığlık atıyor ne de başka bir şey, sadece sessizlik var. Çömelerek uzanıyorum ve yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, neredeyse başını ellerimin içinde cüceleştiriyorum. Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. Misk gibi ama aynı zamanda tatlı kokusunu içime çekiyor, burnumu başının yanındaki saçlarına sokuyorum. Bizi çevreleyen ormanın sessizliğine doğru fısıldarken dudaklarım kulağına okşuyor, "Kaç Küçük Gölge, çünkü seni yakalarsam mahvederim."

Birkaç saniye öylece oturuyoruz ve ben onun duymakta zorlandığından endişeleniyorum. Kendimi tekrar edemeden beni itiyor, bir kasırga gibi suyun içinde çırpınıyor, akıntıyı geçerek benden uzaklaşıyor. Ağaçların ve çalılarının arasından kendine yol açmasını izlerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Peşinden koşmadan önce ona iyi bir avans veriyorum. Pelerinine takılan ağaç dallarını kenara itiyorum, alttaki deriyi çiziyor, acı beni heyecanlandırıyor. Ona yetişmek için daha hızlı koşarken, kızıl saçlarının rüzgârda savruluşunu izliyorum. Bir kütüğün üzerinden atlamaya çalışırken sırlıslık elbisesi ona ağırlık yapıyor ve ayağı takılarak yüzüstü orman zeminine düşüyor.

Yaprakların ve yere düşmüş dalların üzerinde birkaç metre yuvarlanıyor. Kendimi kütüğün diğer tarafına çekip duruyorum. Bu kovalamacanın bitmesine henüz hazır değilim. Sikişim pantolonumun içinde zonkluyor ve bana hâlâ burada olduğunu hatırlatıyor. Sinirle hırlamama neden oluyor ve bu da onun dikkatini çekiyor. Kütüğün diğer tarafında beliren bana bakıyor ve daha önce ayağa sıçırıyor

yoluna devam ediyor. Şimdi öncekinden çok daha yavaş, kovalamacadan ve neredeyse derede boğulmaktan bitkin düşmüş durumda. Pes etmesini bekleyerek arkasından yürüyorum. Her halükarda bu ormandan çıkamayacak.

Küçük gölgem kayalardan oluşan bir duvarın önünde durdu. Başından beri nereye gittiğini biliyordum, onu ormanın kenarındaki ölümüne götürüyordum. Kayalar uzun ve karanlıkta heybetli. Nereye gittiğinizi bilmiyorsanız, onların arasında yolunuzu bulmaya çalışırken kaybolabilirsiniz. Kaya duvarı boyunca koşarak devam etmek için bir çıkış arıyor, bir tane bulup içeri daldığında kıkırdamama neden oluyor - orada olduğunu bildiğim çıkmaz sokakta kendini köşeye sıkıştırırken onu takip ediyorum. Kayaları iterek yukarı tırmanmaya çalışıyor ama ıslak teni ve giysileriyle tekrar aşağıya doğru kayıyor.

Sonunda pes ederek bana doğru dönüyor ve sırtını kayalara dayıyor. Soğuktan titriyor, gözleri bir o yana bir bu yana kayarak bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Ona doğru yaklaşıyorum, gözlerim vücudunda geziniyor. Elbisesi üzerine yapışmış, meme uçları camı kesecek kadar sert bir şekilde dışarı çıkıyor. Vücudu artık kıvrımlara sahip, bir zamanlar gördüğüm çocuktan çok farklı. Ona doğru yürürken vücudumu onunkine bastırıyorum ve onu arkasındaki kayaya doğru sertçe itiyorum.

"Küçük Gölge, yeterince hızlı koşmadın, değil mi? Ne yazık," diye fısıldıyorum kulağına, bana endişeyle bakarken ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Bugün burada olmaman gerekiyordu Küçük Gölge, ama burada olmana çok sevindim. Seni kovalamanın bana nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?" Başını hayır anlamında sallıyor, vücudu benimkine karşı titriyor, sunduğum sıcaklığı arıyor. Biz orada dururken sikim pantolonumun içinde onun kalçasında zonklıyor. Aşağı bakıyor ve ne olduğunu anladığında yüzündeki dehşet ifadesi komik. "Korkuyor musun, Küçük Gölge?" Yüzünün yan tarafını yalarken kulağına kıkırdıyorum, gözlerinden düşen tuzlu yaşları yalıyorum.

Ondan bir adım geri çekilerek onu sertçe dizlerinin üzerine itiyorum. Dizleri altındaki sert orman zeminine çarptığında acı dolu bir inilti çıkarıyor. Parmaklarımı kızıl saçlarına dolayarak başını geriye doğru çekiyorum, böylece bana bakıyor, alt dudağı titrerken yeşil gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Diğer elimi kullanarak pelerinimi yırtıyorum, kemerimi çıkarıyorum ve fermuarımı indiriyorum. Sertleşmiş sikimi serbest bırakarak yüzünün önünde sallanmaya başladım. Ona bakarken gözleri korkudan kocaman oldu, ağzı şoktan hafifçe aralandı. Sırıttım

"Şimdi, neden iyi bir küçük gölge olup Efendi Simon'ın söylediklerini dinlemiyorsun? Hayatın buna bağlıymış gibi sikimi yala,          yle olabilir."



Sekizinci Bölüm

Dürkütücü gölge üzerimde gezinirken kayaların üzerinde karanlık belirliyor. Ölü yapraklar bacaklarının etrafında sürükleniyor ve dizlerime takılıyor. Sözleri yavaşça içime işlerken donup kaldım ve korkudan aklım başımdan gitti. *Hayatın buna bağlıymış gibi sikimi yala, çünkü öyle olabilir.*

Tüm bunlar olurken bu kapüşonlu adamın kim olduğu sorusu kafamın içinde çılgınlık atıyor. Erkeklerin öylece etrafta dolaşıp kadınlara bunu yapmalarını söylemek. Çok korkuyorum.

"Beni sına, Küçük Gölge," diye hırılıyor. Başımı geri çekip saçlarımı acımasızca çekerken dudaklarımdan bir tıslama kaçıyor. Bu, söylediği şeyi, hayatımın daha önce hiç yapmadığım bir şeyi ne kadar iyi yapabileceğime bağlı olabileceğini hatırlatıyor. Bırakın hissetmeyi, hiç görmedim bile ve şimdi ağzımı onun üzerine mi koymam gerekiyor?

Gözlerim penisine yapışmış, başka yere bakamıyorum. Boyundan sekiz metal çivi sarkıyor.

"Nesi var bunun?" Kendimi durduramadan soru ağzımdan uçup gidiyor. Ona cesurca bir bakış attım ve kapüşonunun içine gizlenmiş gözlerinin derinliklerinde bir şey parladı.

"Simon ağzını aç diyor," diye homurdanıyor. Elini ağzıma götürüyor ve kendini içeri sokmadan önce ağzımı açmaya zorluyor. Ağzını tıkıyorum, ellerim hemen kalçalarına bastırıyor, onu üzerimden çekmeye çalışıyorum. Geri çekiliyor ve duracağını sanıyorum ama durmuyor. Gölge adam kendini tekrar ağzıma sokuyor, uzunluğunun altındaki metal parçalar dilimin üzerinde sürükleniyor.

"Siktir," diye homurdanıyor üstümde.

Onun zevkine tanık olmak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. Tükürük ağzımın içinde birikiyor, köşelerden dışarı kayıyor. Babam bize asla nefret etmemeyi öğretti ama ben bu adamdan nefret ediyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum.

"Hayır, o zümrüt gözlerini benim için aç," diyor. Bana söylenenleri dinlerken aşağılanmışlık duygusuna kapılıyorum. Gözlerimi açtığımda, yüzüne yapışmış şeytani gülümsemeden nefret ederek gözyaşları oluşuyor. Ağzıma daha sert giriyor, kafatasım kayalara çarpıyor. Acı boynumdan aşağıya ve soğuk zemine saplanan dizlerime yayılıyor.

"Bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor kendi kendine. Kendini ağzıma daha sert sokuyor ve boğazımda safra yükseliyor. Hemen durmazsa kusacağım ve onun umurunda olup olmadığını anlayamıyorum.

Gölge adam geri çekiliyor, gözlerini bana dikeyiyor.

"Kusman umurunda değil, o güzel ağzında işim bitene kadar sikimi yalayacaksın," diye homurdanıyor, sanki kafamın içindeki sesi duymuş gibi.

"Lütfen," diye yalvarmaya çalışıyorum. Ama umurunda değil. Fırsatı değerlendiriyor ve kendini tekrar ağzıma sokuyor. Berbat durumdayım; dişlerim onun uzunluğunun üstünden sürükleniyor ve alt kısım her bir piercinge takılıyor.

Gölge adam benden alıyor ve alıyor. Bunu istemediğimi, korktuğumu ya da hayatımın bunu ne kadar iyi yapabileceğime bağlı olduğunu zerre kadar umursamıyor. Kızlar beni neden terk etti? Hiçbirimizin aynı fikirde olmadığını biliyorum. Tuhaf olduğumu düşünüyorlar, sözlerinin acıtmadığını. Ama incittiler. Bana çocukluğumu hatırlattı. Bir kez daha zorbalığa uğruyordum ama bu sefer zorbalık yapan kız kardeşim değildi. Onlardan bir grup vardı.

"Kahretsin, ağzın...." diye inliyor üstümde. Ağzımdan çıkan öğürme sesleri utanç verici ama o yüksek sesle inliyor ve ben onun sarsıntılı hareketlerine anlam veremiyorum. Elleri yüzümün yanlarını kavırıyor, kafatasım kayalara çarpıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde bir şey parlıyor ama belirmediği anda kayboluyor.

"Ne kadar iyi bir küçük gölge," diye mırıldanıyor. "Sen olduğuna sevindim..." Ağzımdan çekti. Ne demek istediğini düşünmeye fırsat bulamadan öyle bir öksürüyorum ki ciğerlerimden birini kusacağımdan eminim. Ağzımdan o kadar çok tükürük çıkıyor ki, iğrenç.

"Lütfen dur!" Yalvarıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp yere düşüyor. Rüzgâr hızlandıkça tüylerim diken diken oluyor. Islak elbisem vücuduma ikinci bir deri gibi yapışıyor.

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Sesi o kadar kısık ki onu zar zor

duyabiliyorum. Başımı sallıyorum, sözleri karşısında inanamayacağım
kadar dehşete kapılıyorum. Gölge adam

Penisinin ucunu tekrar dudaklarıma yerleştirmeden önce sormama ya da hareket etmeme fırsat vermedi.

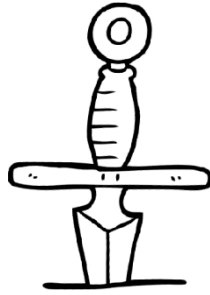
"O fahişe ağzını daha da aç, Küçük Gölge."

Akılsızca ağzımı açıyorum ve yavaşça içeri girmesine izin veriyorum. Bu sefer daha yavaş, başımı kayalara çarpmamaya dikkat ediyor. Minnettar olmalıyım ama nasıl olabilirim ki? Kendini zorla içime sokuyor. Kendini ağzıma sokmaya devam ederken nefes alamıyorum.

"İşte bu, iyi bir kız gibi sikimi al," diye inliyor. Hareketleri sarsılıyor, burnum kasık kemiğine çarptığında taşakları çeneme çarpıyor. Gözleri gözlerime inerken nefes almakta zorlanıyorum ve tek gördüğüm karanlık. Tırnaklarım giyinik kalçalarına batıyor, ona bir tür acı verdiğimi umuyorum.

"F-fuck," diye kekeliyor ılık sıvı boğazımdan aşağı fişkırmadan önce. Öğürerek bacaklarını itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Başını geriye atarken gözleri kapanıyor. Bir parça tatlılıkla karışık tuzluluk dilimi kaplıyor. Ağzımdan çekiliyor, geri adım atarken ağır ağır nefes alıyor. Ellerim yere düşüyor, ağzıma attığı şeyi öksürüp tükürürken kendimi zor tutuyorum. Karşı konulmaz kusma ihtiyacıyla gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Parmağımı boğazıma sokmak için yavaşça uzanırken ellerim karıncalanıyor.

"Sakın kendini kusturmaya kalkma Küçük Gölge, çünkü benden isteyerek alacağın tek parça bu." Elini boynuma doladığı anda gölge adama gözlerimi kırptıştırıyorum. Ciğerlerimdeki hava çekilirken gözlerim açılıyor. Ellerim bileğine dolanıyor, durması için yalvarıyorum. Ama durmuyor. Beynim bulanıklaşıyor, görüşüm bulanıklaşırken gözlerim şaşıyor ve karanlık beni altına çekiyor.



Efendi Simon

Dokuzuncu Bölüm

M Gölgenin hareketsiz bedeni önümdeki soğuk zeminde yatıyor. Aldığı her nefeste göğsü inip kalkıyor. Ben onun Önceden de güzeldi ama bayginken nefes kesici. Islak saçları başına yapışmış, yanakları gözyaşları ve kirle lekelenmiş, kıyafetlerine ve bedenine dağılmış. Dudakları az önce maruz kaldıkları kötü muameleden dolayı şişmiş ve çatlamış. Ben onu izlerken tüyleri diken diken oluyor, sanki bilinçaltında benim kötü niyetimi biliyor.

Eğilerek ağzının köşesinde salgımın bir kısmının biriktiği yeri kaydırıyorum. Yapışkan dokusuna hayran kalarak tekrar ağzının içine itiyorum, böylece uyandıktan sonra bile benim tadımı alabilecek. Menimi yumuşak diline sürerek her tat tomurcuğuna masaj yapıyorum. Tadını diline damgalayabilseydim, damgalardım. Önümüzdeki birkaç saat boyunca benim tadımı alacağından emin olduğumda, sık orman ağaçlarına doğru geri yürürken onun gevşek bedenini kaldırıp kollarımın arasına alıyorum.

Kadifemsi sıcak ağzını üzerimde hissettiğimde sikim hâlâ pantolonumun içinde hafifçe zonkluyor. Daha önce yapıldığını görmüştüm ama izlemek ve deneyimlemek iki farklı şey. Lanet olası bir ormanın ortasında bir kızın önümde diz çökeceğini asla tahmin edemezdim. Bu kralıma ettiğim yemini bozmak sayılır mı? *Bekâr kalmanın* sınırları nereye kadar gider?

Önümdeki karanlık ormanda ilerlerken düşen dalların üzerinden geçerek hedefimi bulmaya çalışıyorum, yıldızlara bakıyorum ve beni olmam gereken yere götüreceğini bildiğim en parlak olanı takip ediyorum. Sonra ne

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, sonunda uzaktaki ateşin titremesini fark ediyorum. Hızımı artırarak, müritlerin burayı bulmama yardımcı olmak için oluşturdukları çembere giriyorum. Soğuk zeminde yürüyerek köşedeki ahşap kafese ulaşıyorum, kapıyı açıyorum, küçük kapıdan sürünerek geçiyorum ve küçük gölgemi arka tarafa bırakıyorum. Hafifçe kıpırdanıyor, uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ama orada gevşek bir şekilde yatmaya devam ediyor. Donarak ölmemesi için pelerinimi çıkarıp üzerine örtüyorum. Bu onu buraya getirme amacımı tamamen boşa çıkarırdı. Küçük kafesten sürünerek çıkıp kapıyı kapattıktan sonra yan tarafımı parkeye yaslayıp ona bakıyorum. Pelerininin altında bir yaprak gibi titrerken, bilinçsizce uzanıp pelerinimi daha sıkı sarıyor. Bu haliyle o kadar masum görünüyor ki, neredeyse onu son gördüğümdeki kadar masum. Zihnim onun beyaz geceliğini giydiği, dehşete kapıldığı ve evinin koridorunda titrediği anılara geri dönüyor. Sonsuza kadar önceymiş gibi hissettiren şeyin başlangıcı.

"Pekâlâ, Havariler, herkes yarınki ayindeki rolünü anladı mı?" Bakışlarımı çemberin etrafında gezdirerek hepsinin hevesle başını sallamasını izliyorum. Beni ya da krallarını memnun etmek için her şeyi yaparlar, bu masum insanları öldürmek anlamına gelse bile. Bu kısmı hiçbir zaman kabul etmedim ama babam her zaman "bu iş böyledir" derdi.

"Tamam, o zaman sanırım geceyi sonlandırmanın vakti geldi. Bu akşamki toplantımıza ev sahipliği yaptığınız için teşekkür ederim Bay Wren. Beni memnun ettiniz ve bunu yaptığınız için yarınki ritüelin ayrılmaz bir parçası olacaksınız." Kapının yanında duran yaşlı adama gülümsüyorum ve o da bana sevinçle bakıyor. Kapının altın topuzunu çevirerek kapıyı açıyor ve herkesin dışarı çıkmasını işaret ediyor. Sözlü olarak bana teşekkür ediyor ama önümdeki manzara yüzünden onu zar zor duyuyorum.

Fırfırlı beyaz bir gece elbisesiyle salonda duran, hayatımda gördüğüm en güzel kızlardan biri. Kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor, bana bakarken zümrüt gözleri korkuyla parlıyor.

"Odanın dışında ne halt ediyorsun!" Onunla göz temasını keserek gözlerimi Bay Wren'e çeviriyorum ve dehşete düşmüş kıza doğru ilerleyişini izliyorum. Yaprak gibi titriyor ve neden olduğundan emin değilim. Bay Wren her zaman çok iyi görünmüştür. Her zaman kızlarından, onların başarılarından bahseder, hatta okul fotoğraflarını elden ele dolaştırırdı. "Lakelyn, yattıktan sonra burada olmaman gerektiğini biliyorsun!" Onu kolundan tutup duvara doğru itiyor, bağırırken ağzından tükürükler saçılıyor.

"Baba, özür dilerim, tuvalete gitmem gerekiyordu!" Babası onu omuzlarından sarsarken ona yalvarıyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor, yüzü utançtan kıpkırmızı, göz ucuyla seyircisine bakıyor. Yüzündeki korku ifadesi beni öfkeliendiriyor. Bay Wren'i lime lime etmek istiyorum. Böyle bir korkuyu bilemeyecek kadar saf.

"Umurumda değil. Sabaha kadar bekle seni nankör velet!" Elini savurarak yüzüne bir tokat attı ve kafasını yana doğru uçurdu. Boğazından acı dolu bir hıçkırık kopuyor ve ben kendimi daha fazla tutamıyorum. Bir saniye önce ofiste duruyordum, bir saniye sonra ise koridorda Bay Wren'i bileğinden tutuyordum.

"Bence Lakelyn'in neden bu saatte odasından çıktığının gayet iyi bir açıklaması var, değil mi? Daha fazla şiddete gerek olduğunu düşünmüyorum," diyorum, Lakelyn'e bakıyorum, yeşil gözleri yaşlarla dolmuş ve yüzünden aşağı akıyor. "Peki, devam et o zaman. Neden bu akşam ailenizin kurallarına karşı gelecek kadar çok tuvalete gitme ihtiyacı duydunuz? Kendini iyi hissediyor musun?" Sesimin yumuşak ve güven verici olması için elimden geleni yaparken korkudan titriyor.

"E-evet," diye söze başlayan Lakelyn kızarıyor ve devam etmeden önce yere bakıyor. "Aylık döngüm başladı ve malzemeye ihtiyacım vardı," diyor, açıklamasını bitirirken nefesi hıçkırıyor. Elim Bay Wren'in bileğini sıkıca kavriyor ve sanki beni yakmış gibi bırakıyorum.

"Pekala, çocuğum. O zaman neden yaptığınız işe devam etmiyorsunuz? Müritler, sanırım burada işimiz bitti. Hepiniz beni takip edebilirsiniz, özellikle de siz." Ön kapıya doğru yürürken Bay Wren'e işaret ederek söylüyorum.

O gece dışında kendimden birini öldürmek istediğim başka bir zaman hatırlamıyorum bile. Bay Wren'in kafasını koparmamak için kendimi çok zor tuttum. O geceyi düşünmek bile beni yeniden öfkeliendiriyor. Bu gece bu ormanda olmaması gerekiyordu. Yıllar önce Lakelyn'in asla böyle bir kafeste oturmayacağına dair bir anlaşma yapmıştık. O zamandan bu zamana ne oldu bilmiyorum ama bunun iyi bir açıklaması olsa iyi olur. Bunu asla hak etmedi. Kontrolüm yokmuş gibi hissettirmesi beni sarhoş ediyor ve bundan vazgeçebileceğimden emin değilim. Küçük gölgenin uyuyan formuna bakıyorum ve bizi bu karmaşadan nasıl kurtaracağımı merak ediyorum.



Onuncu Bölüm

I bedenimi saran sıcak kumaşa gülümsüyorum. Yer soğuk olsa da üzerimdeki sıcaklık, sandal ağacı ve narenciye kokusu umurumda değil. Burnumu tuhaf bir şekilde tanıdık gelen kokuya gömerek beze yapışıyorum. Kendimi güvende ve mutlu hissederek bir iç çektim. En son ne zaman uyumadan burada uzanıp kendimi evimde hissedecek kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyorum.

"İstediğimden daha fazla zarara yol açmış olabileceğimden endişelenmeye başlamıştım." Gölge adamın sesi beni kısa süreli rahatlıktan çekip çıkarıyor. Kalbim mideme iniyor ve gözlerim hızla açılarak kafesin dışında önümde oturan adama takılıyor. Yüzü kapüşonunun derinliklerinde saklı. Sertçe yutkunuyorum, tahta parmaklıkların arasından ona bakarken korku omurgamı yalıyor. Gözlerim etrafta geziniyor, birkaç meşale ormanlık manzarayı aydınlatıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerimde oluşan yaşları kırıştırtarak uzaklaştırıyorum. *Neden bu kadar sulu gözlüyüm?*

Doğrulup kendimi kafese yaslarken kaslarım ağrıyor. Gölge adamın bakışlarından kendimi saklamak için örtüyü vücudumun üzerine çekiyorum. Gözlerinin kafatasımda bir delik açtığını hissedebiliyorum ve nedenini anlayamıyorum.

"Neredeyim ben?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bir kafesin içinde." Sesi rüzgârda yankılanıyor. Gözlerimi devirmemem gerektiğini bilmeme rağmen gözlerimi deviriyorum ve dilimi ısıırıyorum. Babam her zaman bunun bir hanımefendiye yakışmadığını ve bir daha yaptığımı gördüğünde başımın büyük belaya gireceğini söylerdi. Bu, şimdiye kadar bir daha yapmamam için yeterli bir uyarıydı.

"Neden bir kafesin içindeyim?" Kollarımı dizlerime sararak soruyorum.

"Seni oraya ben koydum."

Gözlerimi devirmemek ya da ona hançer fırlatmamak için gözlerimi kapatıyorum. Gizemli davranmasından ve bana gerçeği söylememesinden nefret ediyorum. Bana söylemesini talep etmeye hakkım olmadığını biliyorum ama başım her an patlayacakmış gibi hissediyorum. Korkuyorum ve içime çöken endişe boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

"Neden bana bakmıyorsun?" diye soruyor gölge adam. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim ona kayıyor. Kafesin önünde oturuyor, ellerini dizlerine dayamış, rahat görünüyor.

Nedense bu beni rahatsız ediyor, burada otururken, üşürken ve bir şeyler hissederken onun iyi görünmesini istemiyorum.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum. *Günahkâr*. Yanaklarım ısınıyor ve yüzümün ne kadar kızardığını tahmin edebiliyorum. Gözlerim aşağıya kayıyor ama oturuş şeklinden hiçbir şey göremiyorum. Tek düşünebildiğim bana ne yaptığı.

"Beni neden bayılttın?" Başka tarafa bakamayarak soruyorum. "Bana bakamazsan sorularına cevap vermem."

En iyi kararına rağmen, gözlerim gözleriyle buluşana kadar vücudunu takip ediyor. Yüzünde bir şey parlıyor, ama tıpkı geçen seferki gibi, belirir belirmez kayboluyor. Ela gözleri sanki ruhumu arıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Ona bir ruhum olmayabileceğini söylemek istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum. Yüzünün büyük kısmı hâlâ cübbesinin derinliklerinde ve karanlıkta saklı ama onda bir şeyler çok tanıdık geliyor.

Ta ki yüzüne bir gülümseme yayılana ve "İşte bu. Efendinizin hak ettiği saygı."

Sözlerine sinirlenerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yaptığı onca şeyden sonra saygıdan bahsetmeye hakkı yok.

"Affedersiniz?" Kelimeler ağzımdan uçup gidiyor. Omurgamda bir korku kıpırdanıyor ama kendimi tutuyorum. Saf bir kız olabilirim ama onun beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim.

Gölge adam bana göz kırpmıyor, beni incelerken başını eğiyor. Bakışlarını tutuyorum, midemdeki her şeyi boşaltmaktan ve ağlarken bir topun içine kıvrılmaktan birkaç dakika uzakta olmadığımı göstermeye çalışıyorum.

"Sana kim vurdu?" diye soruyor.

Elim otomatik olarak yüzüme uzanıyor ve parmağımı Travis'in bana verdiği morluğa bastırıyor.

"Hiç kimse," diye mırıldanıyorum, gözlerim ondan ayrılıyor. Utanmamam gerekirdi ama utanıyorum. Travis'in erkek arkadaşım olduğunu düşünmek hoşuma gitse de

Ailem yüzünden birbirimizi çok az görsek bile beni anlıyordu. Ta ki bana tokat atana kadar.

"Bana yalan söyleme. Bu günahdır," diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. *Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin.*

"Önemli bir şey değil." Omuz silkiyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Yine yalan söyledin."

"Bu bir yalan değil." Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Önemli değil. Önemi yok."

Büyürken ailem için hiç önemli değildim. Her şey Lilianna'yla ilgiliydi. Her ikisi de istenmeyen bir çocuk olduğumu açıkça belirttiler ve hatalarım olduğunu bilsem de, bulabildikleri herhangi bir nedenle beni dövdüler.

"Sana kimin vurduğunu söyle" diye soruyor.

Başımı salladım. Ona Travis olduğunu söylesem bile, bundan iyi bir şey çıkmazdı.

"Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme," diye uyarıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ona hâlâ yalan söylemeyi düşünüyorum. Ama ona bir kez baktığımda hiçbir itirazı olmadığını anlıyorum.

"Bir adamdı."

Gölge adamın gözleri kararıyor, elleri yumruk oluyor ve parmak eklemleri güçten çatlıyor. Daha iyi bilmesem, biri bana vurduğu için üzgün olduğunu düşünürdüm.

"Sana neden vurdu?" diye soruyor sonunda.

"Emin değilim. Ben...biz..." Omuz silkip konuyu kapatıyorum. Travis'in bana neden vurduğunu bilmiyorum; bu noktada başka bir hayat gibi geliyor.

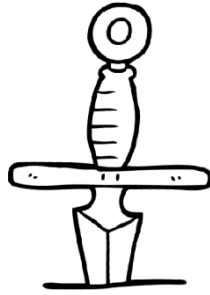
"O sana vurmadan önce ne yapıyordun, Lakelyn?" diye sorar.

Adım geçince gözlerim ona kayıyor. Bunu nereden biliyor? Ve neden bunu ilk kez söylemiyormuş gibi hissediyorum? Ama o ayağa kalkmadan önce bir şey söylemeye fırsatım olmuyor. Yalnız kalma korkusu beni boğazımdan yakaladığı için ona bakamıyorum.

"Bana adını söyleyebilir misin?" Kalmasını sağlamak için söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak ağzımdan kaçırdım.

Gölge adam bana dönüp bakıyor. Dilinin ucuna gelen kelimeleri görebiliyorum ama iç çekiyor ve başını sallıyor. Beni bırakmaması için yalvarıyorum ama umursamıyor ve beni burada yalnız bırakarak uzaklaşmaya devam ediyor. Bezi burnuma yapıştırıp kokusunu içime çekiyorum. Gözlerim kapanıyor, narenciye ve sandal ağacı kokusu bana biraz sakinlik getiriyor.

Ama kafamın arkasında bir yerlerde ölmek üzere olduğumu biliyorum.



Efendi Simon

On Birinci Bölüm

TAyağa kalkıp başını çevirerek bana baktığı an, öfkem yüzeye çıktı, patlamak ve yırtılmakla tehdit ediyordu.

Etrafımızdaki her şey yıkıldı. Mantıksız olduğunu biliyorum. Yanağında açan morluk bende birini öldürme, kanını akıtma ve ona bir iz bıraktığı için gözlerindeki yaşamı silme isteği uyandırıyor. Onun üzerinde iz bırakmasına izin verilen tek kişi benim. Bu düşünceyle olduğum yerde duruyorum, midemde ve kafamda çalkalanan duyguları düşünüyorum. O benim. Sanırım o hep benimdi, ama evrenin başka planları olmalı. Yoksa öyle miydi? Kesilecek bir kuzu gibi benim pençelerime düştü, ama gerçekten bu şekilde bitmesi gerekiyor muydu?

Arkama dönüp bakıyorum, ormanın karanlığında duran ahşap kafesi görüyorum, ay ışığının altında parlayan soluk tenini bir anlığına yakalıyorum. Tahta çitalara tutunmuş, can havliyle onları sallıyor, yol vermelerini ve onu serbest bırakmalarını umuyor. O kafes yerine kollarımın onu sardığını, sıkıca tuttuğunu ve onu bütünüyle yutmakla tehdit ettiğimi hayal ediyorum. Aklım önümdeki göreve gidiyor ve onu tamamlayabileceğimden emin değilim. Bir kurbanın hayatının kan kaybını izlemek bana iyi geliyor ama bıçağımın altında onun olacağını bilmek beni hüznlendiriyor. Bu üzüntüyü en son annem ringdeyken hissetmiştim. Annem onu kurtarmam için yalvardığında, bu kalbimi kırmıştı. Lakelyn'den gelen yardım çağlıklarını duyduğumda bana ne yapacak?

Burada olmamalıydı. Geri dönüyorum ve ormanın içinde öğrencilerimi arıyorum. Onları bulduğumda, büyük bir şeyin etrafında toplanmışlardı.

Kurban çukurunun yanında ateş yakıyorlar. Arkalarından sessizce yaklaşırken, buraya getirdikleri kızlarla ilgili konuşmalarını duyuyorum, biri onları bu sahte kamp gezisine gelmeye nasıl ikna ettiklerini övünerek anlatıyor. Önümden bir ses yükseliyor ve duraksamama neden oluyor. Önümdeki adam konuşmaya devam ederken etrafındaki müritler hareketsiz, sözsüz bir şekilde bana bakıyorlar.

"Lakelyn'e bunun onun için on sekizinci yaş günü hediyesi olduğunu söyledim, bir grup kızla kampa gitmenin ona iyi geleceğini söyledim. Hatta bunun hepsi için rahatlatıcı olacağını bile söyledim." Bay Wren bir sırtlan gibi kıkırdamaya başladı. "Bunu gerçekten satın aldığına hâlâ inanamıyorum. O daha iyi bilmeli. Yanında bir refakatçi olmadan ıssız bir yerde kamp yapmasına *asla* izin vermezdim. Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalı ve sırf bu yüzden bile burada olmayı hak ediyor."

Ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, uzanıp karşımdaki nankör adamı boğma dürtüsüne direniyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak boğazımı temizliyorum ve Bay Wren cübbesi yanıyormuş gibi etrafımda dönüyor. Yüzündeki ifade paha biçilemez ve korkudan altına işeyip işemediğini merak etmeme neden oluyor. "Efendi Simon. Efendim, avınızdan henüz döndüğünüzü bilmiyordum. Hoş geldiniz." Önümde eğiliyor, kollarını büyük bir jestle arkasına doğru açıyor.

"Merhaba, mürit. Yardım edemedim ama konuşmanıza kulak misafiri oldum. Lütfen, Lakelyn'in neden diğer kurbanlarla birlikte burada olduğunu biraz daha detaylandırır mısınız? Bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum. O burada *olmamalı* Bay Wren." Sesimdeki tehdit onu karşımda titretiyor. Kekeliyor, kelimeleri panikliyor ve ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok, bu da onu benim gözümde suçlu yapıyor. "Açık konuş, mürit, yoksa kılıcımın diğer ucunda *sen* olacaksın."

"Efendim, anlamadığınız bazı şeyler var." Bana müdürün odasına çağırılmış bir çocuk gibi bakarken ellerini önünde sıkıyor. "Lakelyn-"

Bay Wren'in sesi, tarlanın karşısındaki başka bir kafesten gelen çığlıklarla kesilir. Bir öğrenci kızlardan birini saçlarından çektiştirerek soğuk zemine doğru sürüklüyor. Kafesin kapısını tekmeleyerek açıyor ve kızı içeri fırlatıyorlar. Kız bir bez bebek gibi gümbürtüyle yere düşüyor, çığlık atıyor ve onu asla kurtarmayacak olan Tanrısı için ağlıyor. Bay Wren'e dönüyorum ama görünürde yok. Daireler çizerek onu arıyorum. Onu tarlanın karşı tarafına kaçarken görüyorum, cübbesi arkasında dalgalanıyor.

Oflayıp puflayarak başımı arkaya eğiyorum ve benimle alay edercesine parlayan aya bakıyorum. Vakit neredeyse geldi ve bu durum ellerimi sinirden terletiyor. İçimdeki duygusal karmaşayı anlamlandırmaya çalışırken ilerideki ateşin çıtırtısı bana huzur veriyor. Elimdeki damgaya bakarak parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum ve daha mutlu zamanlarımı düşünüyorum. Zihnimdeki kaosu anlamlandırmama yardımcı olacak bir annemin olduğu zamanları. Sorumluluğu üstlenen, onun yerine yükleri omuzlayan bir babamın olduğu zamanları. Kendim için aileleri yok etmekle görevlendirilmediğim zamanları.

"Efendi Simon." Adını hatırlamak istemediğim bir müridim ateşin üzerinden bana sesleniyor. Başıyla ayı işaret ediyor, sanki bir fenermiş gibi. "Vakit geldi efendim."

Ellerimi ceplerime sokup topuklarımın üzerinde dönerek küçük gölgemi barındıran ahşap kafese doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda köşeye kıvrılmış, pelerininin altında titriyor, uyuyormuş gibi derin nefes alıyor. Burada olduğumu hissetmiş olmalı, çünkü gözlerini açıp doğrudan benimkilere bakıyor. Ay ışığı altında parlayan yeşil gözleri içimi burkuyor. Ellerini dizlerine sararak doğruluyor ve bir şey söylememi bekliyor, herhangi bir şey. Kafesinin kapısını açıp sallarken sinirlerinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Elimi ona uzatarak işaret ediyorum. "Vakit geldi, Küçük Gölge."



On İkinci Bölüm

M Kaçmaya çalışırken parmaklıklara vurmaktan kaslarım güçsüzleşiyor. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

anlamaya çalışıyorum. Onun yerine, onu nasıl tanıdığımı düşündüm. Bana bakarken gözlerindeki o bakışta bir şey vardı. Beni rahatsız ama aynı zamanda güvende hissettiriyor. Tehlike çılgınlıkları atıyor, bunu biliyorum. Ama içimde onun kimliğini merak eden küçük parçaya engel olamıyorum.

Ellerim parmaklıklardan aşağı iniyor. Arkama yaslanıp bornozunu omuzlarıma çekiyorum ve göğsüme yaslıyorum. Örtüsüne rağmen rüzgâr omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Dişlerim takırdamaya başlıyor ve baskı altında çatlayacaklarına yemin ediyorum. Ay ışığı neredeyse hiç ışık vermiyor, bu da beni daha da korkutuyor çünkü karanlıktan korkuyorum. Bu kafeste oturmak da farklı değil. Her ses damarlarımda panik ürpertisi yaratıyor, kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışıyor. Bunun faydasız olduğunu biliyorum ama kendimi uyanık tutmak için bir şeyler yapmalıyım. Vücudum yavaş yavaş düşmeye başlıyor, ta ki başım yere değene kadar, göz kapaklarım uykunun etkisiyle sarkıyor.

Birinin beni izlediğini hissetmeden önce ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Gözlerimi açıyorum ve hemen ela gözlü adama bakıyorum. Yavaşça doğruluyorum. Bacaklarımı göğsüme çekip kollarımı dizlerime doluyorum. Bir şey söylemesini bekliyorum ama o sadece beni izliyor. Dudağımı ısırıyorum, önce konuşmalı mıyım emin değilim, gözleri ağzıma indiğinde. Sadece bir anlığına ama onu sorgulamak isteyeceğim kadar uzun.

Cebine uzanıp bir anahtar çıkarmadan önce birbirimize ne kadar süre baktığımızdan emin değilim. Kafesin kilidini açıp kapıyı sallarken gözlerim elini takip ediyor. Elini uzatarak beni kendisine doğru çekmemi işaret ediyor. "Vakit geldi, Küçük Gölge."

Ne yaptığımı bilmeden başımı sallıyorum. Ne için olduğunu bilmiyorum ama gözlerindeki parıltı ve bir kafese kapatılmış olmam bana elini tutmaktan başka bir şey yapmam gerektiğini söylüyor.

"Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma."

Sanki bu onu ikna etmeye yetecekmiş gibi başımı sallamaya devam ediyorum. Yetmeyeceğini biliyorum.

"Bana güvenmene ihtiyacım var." Sesi neredeyse samimi geliyor. Kafamın içindeki o küçük ses elini tutmamam için bana bağılıyor. Ama gözlerindeki bakış bana başka bir hikâye anlatıyor. Neye inanacağımdan emin değilim.

Boğazımda düğümlenen korkuyu yutkunarak bastırırken, elim titreyerek ileri uzanıyor. Elimini onunkinin içine sokup kendimi kafesten çıkarıyorum. Teni dokunulamayacak kadar soğuk, sert ama bir o kadar da yumuşak. Ayağa kalkmama yardım ederken, yüzü kapüşonunun derinliklerinde saklı olan gölge adama bakıyorum.

"Bana hiç adını söyleyecek misin?" Fısıldıyorum.

Sözlerimi düşünerek başını yana eğiyor. Gözleri arkamda titreşirken çenesi kıpırdıyor. Başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum, eğer kendimi tutmazsam adını asla öğrenemeyeceğimden korkuyorum.

"Bana senin hakkında kimsenin bilmediği bir gerçeği söyle, belki de" diyor sonunda.

Kaşlarım çatıldı. Zor durumda kalmak sinirlerimi bozuyor ve hiçbir şey düşünemiyorum.

"Ciğerden nefret ediyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Çoğu öyle, bu yüzden bu beni şaşırtmadı. Bana başka bir şey söyle, bir sır, en karanlık olanını."

Yutkunuyorum, gözlerim ondan uzaklaşıyor. Ona söyleyemem. Kimseye söyleyemem. Eğer biri kafamdaki düşünceleri bilseydi, kendimi adardım.

Bunun yerine ona "Benim yok," diyorum. Belki de adını bilmek o kadar da önemli değildir.

Kabaca çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Ah ah ah, dilinin ucunda görüyorum. Tükür onu."

Başımı sallamaya çalışıyorum ama yüzümü kavrayışı beni durduruyor. "İyi bir kız ol ve söyle bana."

Midem kasılıyor, merkezimde sıcak ve ıslak bir şeyin oluştuğunu hissettiğimde bacaklarımın arasında baskı oluşuyor.

"Bazen ailemi öldürmeyi düşünüyorum," diye fısıldıyorum.

İfadesini sakinleştirmeden önce gözleri bir an için açılıyor. "Neden?"

"Bu da başka bir sır ve sen sadece bir tane istedin. Senin adın ne?"

Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor ve başını sallıyor.

"Beni orada yakaladın," diyor. Eli yüzümden çekiliyor. Küçük bir parçam şimdiden onun dokunuşunu özlüyor.

"Atticus." Kısık sesle söylediği sözler kulaklarıma zar zor ulaşıyor. Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hoşuma gitti."

"Sen ilk olursun."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda arkamda alçak bir uğultu duyuyorum. Tam başımı çevirmiştik ki Atticus bileğimi tuttu.

"Ne?" Geriye doğru sıçradım. Gözlerim aşağıya kayıyor, ne yaptığını şaşıyorum. O zaman bileğimi saran kalın ipi görüyorum. Ellerimi geri çekmeye çalışıyorum ama onun sıkı tutuşu beni durduruyor. Beynim yeterince hızlı çalışmıyor, o bir düğüm atana kadar bileklerim bağlanıyor ve bir arada tutuluyor.

Uğultu daha da artıyor, korku damarlarıma sızıyor.

"Atticus?" Mırıldanıyorum.

"Sana zamanın geldiğini söylemiştim," dediği anda arkamızda birden fazla ateş tutuşuyor. Kafamı çeviriyorum. Altı küçük ateş daire şeklinde dururken ortada büyük bir tahta haç duruyor. Bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini anladığımda gözlerim açılıyor.

"Lütfen, lütfen yapma," derken buluyorum kendimi.

Atticus bir şey söylemiyor, söylemesini beklediğimden değil. Kıpırdamaya fırsat bulamadan kolu ortama dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor. Dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor, arkasına koyduğum güç yüzünden boğazım yanıyor.

Beni çarmıha doğru götürüyor, bacaklarım tekmeliyor, tutuşuna karşı savaşıyorum. Hiç şansım olmayabilir ama en azından denemek zorundayım. Ya da kendime böyle söylüyorum. Hiçbir şey yapmadan duramam. Ama hepsi faydasız. O benden daha güçlü, çok daha güçlü.

Uğultu etrafımızı sarıyor. Orada kimin olduğunu görmek için etrafıma bakmaya çalışıyorum ama Atticus'un önünde durduğu haça çok fazla odaklanmış durumdayım. Beni yere yatırıp döndürüyor, böylece kollarımı başımın üzerinde birleştiriyorum.

"Dur!" Bağıyorum, yalvarıyorum. Ayaklarımı tekmeleyerek ona vurmaya çalışıyorum ama durduruluyorum. Biri ya da iki kişi ayak bileklerimden tutup bacaklarımı birleştiriyor. Biri bacaklarımı tahtaya dayamış, diğeri de birbirine bağlarken korkudan donmuş bir halde yere bakıyorum.

"Durun! Lütfen dur!" diye umutsuzca haykırıyorum, tutuşlarına karşı mücadele ederken, dehşete düşmüş kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akacak.

Atticus ayağa kalkıyor, yavaşça geri çekiliyor. Beni buraya getiren o olsa bile gitmesini aklım almıyor. Nefesimi tutamayacakmışım gibi hissediyorum.

Yarım daire şeklinde durup onu izleyen karanlık gölgelerle yüzleşerek arkasını döner.

"Hoş geldiniz öğrencilerim, hepinizi yeniden görmek ne güzel."

Hepsi cevaplarını mırıldanıyor. Kafamın içinde oluşan basınçtan ne dediklerini duyamıyorum. Çenemi ne kadar sıkarsam sıkayım dişlerim acıyor. Ona neden güvenmişim ki? Daha büyük bir mücadele vermeliydim. Yapmam gereken milyonlarca şey vardı. Neden babamın beni bu yolculuğa gönderirken iyi niyetli olduğunu düşündüm? Çok aptalım.

"Bu gece bize özel bir hediye getirdiler," diyen Atticus'un sesi ormanlık alanda yankılanıyor.

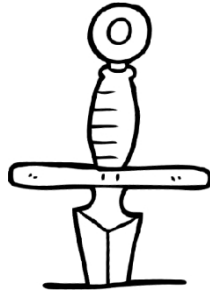
Gözlerimde taze yaşlar oluşuyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, karanlık figürler heyecanla bağırıp çağırırken birbirine karışıyor.

"Bize getirilen masumlar kralımız için saflık kontrolünden geçirilmeli," diye anons ediyor. Kalabalık sessizleşiyor ve ürkütücü bir his kemiklerimin derinliklerine işliyor. Atticus arkasını dönüp bana bakıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, solunum yollarımın kapandığını hissediyorum. Atticus öne doğru adım atıp önümde konumlanırken başka tarafa bakamıyorum, elbisemin altına uzanıyor. Elbisemi yukarı çekerken nefesimi tutuyorum, önce dizlerim, sonra da kalçalarım ortaya çıkıyor. Başımı sallıyorum, bunu yapmaması için ona yalvarıyorum. Seksimden hemen önce duruyor, külotumu yana itiyor ve herkesin görmesi için beni açığa çıkarıyor. Parmakları dudaklarımın üzerinde gezinerek nefesimin kesilmesine neden oluyor. Kıvrımlarımı açarken gözlerim ona kilitleniyor, kalın parmaklarından biri içime batıyor. Nefes alamıyorum, vücudumun ona neden daha önce hiç olmadığı şekilde tepki verdiğine şaşırıyorum. Korku yerine heyecan duyuyorum. *Bende bir sorun var.*

Etrafımda dolanırken nefesimi tutuyorum, kalın parmağı beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde dolu hissettiriyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, çenesi titriyor.

yavaşça göz kırpıyor. Ne yaptığından emin değilim ama göz açıp kapayıncaya kadar parmağı sanki aradığı şeyi bulmuş gibi hareket etmeyi bırakıyor.

"Benim."



Efendi Simon

On Üçüncü Bölüm

TParmağım onun ince bariyerine değdiği an, benim için oyun bitiyor. Aklımdaki tüm şüpheler bir milisaniye içinde yok oluyor. Benim "*Benim*" diye fısıldadığımda gözlerim onunkilerle çarpışıyor ve vücudunda bir ürperti oluşuyor. Kokusu hâlâ içinde olan parmağımın etrafında kenetleniyor. Etrafında ıslaklık birikmeye başlıyor ve bacaklarından aşağı damlıyor. Lakelyn bana bakarken yüzünde zevk, şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade vardı. Ateşin alevleri gözlerine yansıyor, esinti yüzünün etrafındaki saçlarını elma kokusuyla hafifçe hisırdatıyor ve dere suyunun topraksı kokusu burun deliklerimde dolaşıyor.

Parmağımı yavaşça kaygan amından çekerek uzanıyorum ve parmağımı ağzıma sokuyorum. Onun misk kokulu tadı tat alma tomurcuklarımda patlıyor ve beni zevkle inletiyor. Parmağımdaki özünü emmemi izlerken haça karşı titriyor. Sadece onun duyabileceği şekilde kulağına eğilip fısıldıyorum: "Senden bana güvenmeni istediğim zamanı hatırlıyor musun Küçük Gölge?" Başını yanağıma doğru sallıyor, yumuşak saçları burnumu gıdıklıyor. "Benim için çok iyi bir kız olmanı istiyorum ve sana göz kulak olacağıma söz veriyorum. Anladıysan başını salla." Lakelyn bir an hareketsiz kaldı. Bayılmış olabileceğinden korkuyorum ama sonra derin bir nefes verirken başını yavaşça sallıyor.

Lakelyn'den bir adım geri çekilerek öğrencilerime doğru dönüyorum ve hayatımın en iyi gösterisini sergilemeye hazır bir şekilde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Havariler! Kralımıza hediye etmek üzere bize bir saf ruh daha gönderildi! Bu kutsamayı itaatkâr çocuklarından aldığı için ne kadar mutlu olacak!" Elimdeki

Hançeri önümde tutuyorum, ateşin ışığı uğursuzca parıltıyor. Lakelyn'in dehşete düşmüş bedeninin önünde durmak için süzülürken çemberdeki uğultu giderek artıyor. Gözlerinde parlayan yaşlar en uygunsuz zamanda sikimi sertleştiriyor. "Masumları kralımıza teslim etmeden önce, onları öbür dünyada sırlarımızı söyleme yeteneğinden arındırmalıyız!"

Uğultu doruğa ulaştığında hızla saldırıyorum, Lakelyn'in dudaklarını parmaklarımla ayırıyorum ve dilini kabaca yakalıyorum. Salyaları çenesinden aşağı süzülürken panikle mırıldanmaları kulaklarıma ulaşıyor. Hançeri solan kaslarına götürerek küçük bir kesik atıyorum ve çılgılığı ormanı delerken parmaklarımdan akan kanı izliyorum. Çılgılığı sona ermeden hançeri aldım ve onu hızla bağlarından kurtardım. Onu belinden yakalayıp vücuduma yakın tutarak hançeri en yakındaki müridin kafasına fırlatıyorum. Hançer göz çukuruna saplanıyor ve siyah kapüşonlarından gayzer gibi kan fişkırıyor. Acı dolu çılgınlıkları dikkatimi dağıtmaya yetiyor ve tahta haçı tekmeleyip alevli çubukları ve külleri etrafa savurarak bize ulaşmalarını engelliyorum. Hıçkırarak ağlayan küçük gölgemi belinden kavrayıp omzuma atıyorum ve tepelere doğru koşmaya başlıyorum. Kütüklerin üzerinden atlıyorum, elbisemi kesen dikenlere takılıyorum.

Acelemlerim yüzünden bir kütüğe takılıyorum ve ikimiz de bir tepeden aşağı yuvarlanıp aşağıdaki dereye düşüyoruz. Lakelyn'in hıçkırıkları gecenin karanlığında onu bulmamın tek yolu. Nefes nefese kalmış durumda ve durup onu rahatlatacak zamanımız yok. Elinden tutarak onu sudan çıkarıyorum ve derenin diğer tarafına doğru sürüklüyorum. Ne yazık ki, diğer taraf kayalardan oluşan bir duvar ve ikimizi de oraya çıkarmamın bir yolu yok. Lakelyn'i döndürüp kayalara doğru itiyorum, yanağına bir tokat atıyorum ve onu susturacak kadar sersemletiyorum.

"Çeneni kapamam ve beni dinlememi istiyorum güzel kız. Eğer bu ormandan canlı çıkmayı başaracaksak, güçlü olmana ve beni dinlemene ihtiyacım var. Acı çektiğini biliyorum ama şu anda bununla uğraşacak vaktimiz yok. Anladıysan başını sallama." Görünürde kendini toparlamak için elinden geleni yaparken çılgınca başını sallıyor. "Aferin kızıma. Ben seni yukarı çekeceğim, sen de şu kaya çıkıntısına tutunup kendini yukarı çekeceksin, anladın mı?" Başını salladı ve hızla arkasını döndü. Eğilip ayağını tutuyorum, ellerimin arasına alıyorum ve onu kaldırılabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum. Çıkıntıya tutunuyor ve yolun geri kalanında kendini yukarı çekiyor, yol boyunca acı içinde homurdanıyor. Ne zaman

Ayağa kalktı, beni terk etmesini bekliyordum ama arkasını döndü ve bana yardım etmek için küçük elini uzattı.

Birkaç adım geri çekilerek kayaya doğru koşuyorum, ayağımı üzerine koyuyorum ve olabildiğince sert bir şekilde zıplıyorum, o beni kendisiyle birlikte yukarı çekmeye çalışırken çıkıntıya tutunuyorum. Bunu başardığımda ikimiz de nefes almaya çalışırken bir yığın halinde yere yığılıyoruz. Küçük eli bana uzanıyor ve benimkini sarıyor, bu küçük hareket soğuk kalbimi ısıtıyor. Ona baktığımda, ayağa kalkıp beni de yanına çekmeden önce bana küçük kanlı bir gülümseme veriyor. Ormanda saatlerce yürüyoruz, ikimiz de soğuktan titriyoruz ve yolculuktan dolayı halsiziz. Güneş ufukta yükselmeye başladığında, ağaçların arasına sıkışmış köhne bir kulübe görüyorum.

Kulübe, etrafından sarmaşıklar akan kütüklerden yapılmış, pencereleri kontrplakla kaplanmış. Ağaçlar ve çalılar etrafını o kadar iyi sarmış ki neredeyse var olduğunu bile fark etmeyebilirsiniz. Yorgunluktan bitap düşmüş Lakelyn'i birkaç ağacın arkasına sıkıştırıp kulübeyi kendim inceliyorum. Ön kapıya yaklaştığımda verandadaki ahşap döşemeler botlarımın altında gıcırdayıyor. Kapıyı iterek açtığımda menteşeleri üzerinde zar zor sallanıyordu. İçeri girdiğimde küflü ve bayat hava üzerime saldırıyor. Gözlerimi küçük alanda gezdirdiğimde, sanki yıllardır kullanılmıyormuş gibi görünüyor. Oturma odası toz içinde, duvara dayalı altmışlı yıllardan kalma çiçekli bir kanepe ve karşısında bir kutu televizyon var. Sol taraftaki mutfakta sadece bir buzdolabı, lavabo ve ocak var. Koridorda ilerlemeye devam ediyorum ve kesinlikle daha iyi günler görmüş bir banyo buluyorum. Dolapları karıştırırken bir ilk yardım çantası buluyorum ve kolumun altına sıkıştırıyorum. Evdeki diğer tek oda bir yatak odası. Odada tam boy bir yatak, üstünde çiçekli bir yorgan ve köşede sallanan bir sandalye var. Yan tarafta büyük bir ahşap şifonyer duruyor. Gıcırdayan çekmeceleri açtığımda eski erkek ve kadın kıyafetleri buluyorum. En şık seçenekler değiller ama iş görürler. Güvenli olduğundan emin olduktan sonra ilk yardım çantasını kanepenin üzerine bırakıp Lakelyn'e geri dönüyorum.

Oraya vardığımda ağaçlara yaslanmış uyuyordu ve onu uyandırmak zorunda kalmaktan neredeyse nefret ediyordum. Eğilip onu kucağıma alıyorum ve gelin gibi kulübeye taşıyorum. Onu kanepeye oturtuktan sonra mutfığı karıştırıp bir bardak arıyorum ve lavabodaki su gerçekten çalışıp sonunda berrak akmaya başlayınca neredeyse krala şükredeceğim. Lakelyn'in yanına dönüp suyu dudaklarına götürüyorum ve o da soğuk sudan tıslayarak içiyor.

"Yorgun küçük bir gölge olduğunu biliyorum ama şu dilini düzeltmemiz gerek." İlk yardım çantasını çıkarıp aramıza oturtuyorum, içindeki tüm ıvır zıvırları karıştırıyorum ve bir dikiş seti bulduğuma şükrediyorum. Lakelyn ne yapmak üzere olduğumu anladığında dehşet dolu gözlerle bana bakıyor ve kaçmak için koltuktan kalkmaya çalışıyor. Sonunda konuşmadan önce ellerini ellerimin arasına alarak onu orada tutuyorum. "Yaşadığın ve *yaşayacağın* onca şeyden sonra, bu endişelerinin en küçüğü Lakelyn. Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın." Bana cevap vermiyor ve cevap vermesine de gerek yok. İğne ve ipliği alıp işe koyuluyorum. Dilini dışarı çıkarıyor; sol tarafındaki ince bir kas parçası zar zor tutuyor.

İğneyi yumuşak kasın içinden geçirir geçirmez bir gıcırtı çıkarıyor ve tırnakları uyluğuma batarak nefesimi kesiyor. "Siktir, işte bu bebeğim, benim de canımı yak Lakelyn." İşime devam ediyorum ve bu sırada tırnakları beni kanatıyor. Onun kanı kolumdan aşağı damlarken benim kanım da pantolonumdan sızıyor. İşim bittiğinde ucunu bağlıyorum ve iğneyi yere bırakıyorum. Kanlı yanağından bir damla yaş süzülürken gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakarak "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldıyor.

Afterword

İşte Lakelyn ve Atticus'un ilk iki flashback sırasındaki yaşları Lakelyn - 4
yaş | Atticus - 18 yaş
Lakelyn - 11 yıl | Atticus 25 yıl
Şimdiki yaşın yanı sıra
Lakelyn - 18 yıl | Atticus 32 yıl

Geriye dönüşler sırasında, Atticus Lakelyn'e asla bakmamış ya da onu bu şekilde istememiştir. Onu bir kardeş gibi koruyordu ama Lakelyn'de hiçbir zaman cinsel bir şey görmedi.

Ayrıca bu, Ryan ve Loralai'nin üzerinde çalıştığı 60 bin sayfalık bir kitabın da önsözü.

Acknowledgements

Alfa & Beta ekibimize bu çılgın yolculukta bizimle birlikte oldukları için çok teşekkür ederiz!

Alfa okuyucular: Mandy, Dahlena, Jennie, Clarissa, Kizzie, Amber G, Dani, Jess, Lauren & LO.

Beta okuyucular: Amber R, Savannah, Cheyanne, Krystle, Ashley H, Casandra, Onyx.

Ryan, kocama teşekkür ederim. İlk günden beri benim en büyük destekçim oldun. Sana ne zaman yeni bir fikirle gelsem, her zaman en çılgınca şeyleri dinlemek için orada oluyorsun. Hayallerimin peşinden gitmem için beni zorluyorsun. Sen olmasaydın bugün olduğum yerde olamazdım.

Jordan, ilk günden beri benim en iyi arkadaşımısın. Sen arkadaşımısın, sen benim kız kardeşimsin. (Yakında yasal olarak.) Bu yolculuk boyunca bana yardım ettin, beni destekledin ve zorlandığımda kollarını açarak yanımda oldun. Birbirimizin damarına basıyor olsak da, sensiz yapamazdım.

Anne ve baba, beni kollarınızı açarak karşıladınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni kendi çocuğunuz gibi sevdiniz ve küçük ailemi sanki hep oradaymışız gibi kabul ettiniz. Her bir kitabı okumadan satın aldın. Anne, tanıştığın herkese kitabımı okumalarını söyledin ve bunun tuhaf olduğunu düşünsem de, adımı duyurduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Baba, kitaplarım için yapılan her bir çizime burun kıvrırsan da, yine de gülümsüyor ve beni destekliyorsun. Gölge'nin Günahkârı'nı okudun ve sana göre olmasa da benim için her şeydi. Sen bile

Nefret etmenize rağmen yine de okudunuz ve bana geri bildirimde bulundunuz. Umarım Usta Simon ve Gölgesi'nin çizimlerini beğenirsiniz.

Son olarak, Kaitlyn, ilk başta benim asistanım olabilirsın, ama bundan çok daha fazlası oldun. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Birçok kez vazgeçmek istediğimi söylediğimde bile beni yazmaya devam etmeye ittin. Bir yazar olmanı izlemek benim için en büyük ödüllerden biri oldu. Vanessa'yı Bulmak'ı yazdığın zamanları hatırlıyorum, sadece birkaç bölüm vardı; istesem de o kitabı yeterince hızlı okuyamazdım. İnanılmazsın ve seninle daha fazla gurur duyamazdım. Başını dik tut.

Loralai, çılgın fikirlerimle uğraştığı ve her zaman işkence yöntemlerini planlamama yardımcı olduğu için kocama teşekkür ederim.

Bok çuvalım ve en iyi arkadaşım Tabby'ye teşekkür ederim. Tüm çılgın fikirlerimde beni destekliyor ve onları daha iyi hale getirmeme yardım ediyorsun! Seni seviyorum!

Aklıma gelen her çılgın kitap fikrinde yanımda olmaya devam eden okuyucularıma teşekkür ederim! Sevginiz ve desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Son olarak, Ryan, yazar kankam ve en iyi arkadaşım. Artık benimle birliktesin, umarım sen de beni benim seni sevdiğim kadar seviyorsundur. Sandığından çok daha harikasın. Ayak parmaklarını daha karanlık bir türe daldırdığın için seninle gurur duyuyorum ve bundan sonra nelerle karşılaşacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum! Seni rahatlatmak için söylüyorum, seni seviyorum!

About the authors

Ryan Mundy -

Ryan Mundy kocası, çocuğu, iki köpeği ve iki kedisiyle Güney Carolina'da yaşayan bir kara romantizm yazarıdır. Stres ve kargaşıa yaratmadığı zamanlarda, rahatlatıcı şovlarından birini izliyor ya da evini milyonuncu kez yeniden düzenliyor. En sevdiği şey seyahat etmek ve yolda yazmak. Morally Gray en sevdiği karakter olsa da, golden retrieverların kalbinde özel bir yeri var.

Loralai Blake-

Loralai Blake, karanlık ve ahlaksız yazılarıyla günlük hayatından kaçan orta batılı bir çocuk annesinin gizli takma adıdır. Size "WTF" ve "bunu gerçekten yazdı mı?" dedirtecek pek çok kitap planlıyor.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.